

Válasz Jean-Claude Pressacnak a gázkamrák kérdéséről

Robert Faurisson
(1994)

[Megjegyzés az olvasónak](#)

[A szerző előszava](#)

[1. Bevezető](#)

[2. Nyilvánvaló dolgok, melyeket Pressac nem tudott elhallgatni.](#)

[3. Realitások, melyeket Pressac agyonhallgat](#)

[4. Trükkök, melyeket Pressac más történészekől vesz át.](#)

[5. A Pressacra jellemző csalások.](#)

[6. A regényíró elkalandozik.](#)

[7. Véggövetkeztetések](#)

[8. Függelék: Az NI-9912 okirat.](#)

[9. Megjegyzések:](#)

Előszó.

Megjegyzés az olvasónak

Jean-Claude Pressac könyve, Les Crématoires d'Auschwitz. La Machinerie du meurtre de masse (Auschwitz krematóriumai, a tömeggyilkosság gépezete), melyre ez a tanulmány válaszol, a legkisebb kétséget kizáróan a Fabius-Gayssot, [1] törvény hatáskörébe tartozik, ahogy azt a büntetőtörvénykönyv kimondja, de mindenek előtt úgy, ahogy ezt a XVII törvényszék és a XI. feljebbviteli bíróság Párizsban (valamint Caenben, Fontainebleauban, Amiensben, Nizzában, stb. ...) gyakorlatilag alkalmazzák. Ezek addig mennek, hogy anélkül, hogy a törvény szövege őket erre kényszerítené, már a legcsekélyebb hivatkozást, hátsó gondolatot és irányzatot is büntetnek, ha ezek lehetséges revizionista eretnokségre utalnak, melyek az 1945/1946-ban a Nürnbergi bírók által fölállított dogmákat kétségbe vonják. Már Pressac rövid bevezetőjében (1,2 oldal) van négy pont, melyek az elítélésre okot adhatnának. Az író ott többé-kevésbé nyilvánvalóan azt állítja, hogy a bírók Nürnbergben elmulasztották, hogy "a tömeggyilkosság gépezetéről világos technikai képet szerezzenek", "tudásuk nem volt elegendő", a népgyilkosság és a kivégző gázkamrák történelmi rekonstrukciója "nem jött ki szóbeli vagy írásbeli szemtanúk vallomása

nélkül, melyek végül is nem tévedhetetlenek", és -hogyan csak ezt a példát említsük - a "végmegoldás" ipari fázisának dátuma, ahogy ők állítják, alapvetően hibás, és egy teljes évvel el kell azt tolni. Ha az ember a könyv 200 oldalát átolvassa, akkor további száz oldalt talál, melyek elegendőek egy elítéléshez. Amit Pressac emellett a médiákban magából kiadott, mindaz rendkívül terhelő rá nézve (tekintsük itt különösen Laurent Greilsamer cikkét a Le Mondeban 1993 szeptember 26-27-én).

Ha Pressac ellen nem emelnek vádat a Fabius-Gayssot törvény vagy valamelyik másik paragrafus alapján, akkor azokat sem lehet büntetni, akik azon a szinten válaszolnak, melyet ő választott. Ha az utóbbiakat törvény elé citálják, akkor következésképpen Pressacnak is meg kell jelennie a párizsi XVII törvényszék előtt függetlenül az elévülés kérdésére. Akkor a CNRS kiadó felelőseit is a bíró elé kell állítani. (Centre national de la recherche scientifique, nemzeti központ a tudományos kutatásra), akik művét kiadták.

A szerző előszava

Kik a revizionisták? És mit állítanak?

A hetvenes évek vége óta beszélnek róluk. De szinte soha nem látjuk vagy halljuk őket, és érveik, ha egyáltalán, csak ellenzőik cáfolatából lesznek ismertek. Nem szabad írásaikat olvasni. A törvény tiltja. Törvény elé állítják őket, testileg bántalmazzák őket, bezárják őket. Miért tulajdonképpen?

A revizionisták ellen külön törvényt hoztak, a Fabius-Gayssot törvényt. Egy másik külön törvény van ellenük előkészületben, a Korman-Gaubert (Goldenberg) törvény.

Ezzel egyidőben kinyilatkoztatják, hogy a revizionisták halottak. Halottak, és el vannak temetve!

1993-ban megjelent könyvében Les Crématoires d'Auschwitz. La Machinerie du meurtre de masse (Auschwitz krematóriumai, a tömeggyilkosság gépezete), az gyógyszerész Jean-Claude Pressac válaszol a francia revizionisták fő gondolkodójának, azaz Faurisson professzornak, akit soha nem nevez nevének, de akire utal -új, tudományos és cáfolhatatlan érvekkel. Legalábbis így hangzik egy lármás, az egész világon szárnyra kapott médiumkampány fő szólama.

J.-C. Pressac úgy mutatja be magát mint egy a legalaposabb kutatásra súlyt helyező tudós. A médiákban a hűvös, fölvilágosodott tudós szerepét játssza,

aki figyelmét az "auschwitz gázkamrák problémájának" szenteli. Könyve tele van műszaki adatokkal. Legalábbis ez a látszat.

Robert Faurisson önmagának tartozott azzal, hogy válaszoljon egy ilyen műre. Ismeri az író, mert az a nyolcvanas évek elején hozzá fordult, hogy kétségeit az auschwitz kivégzőkamrák létezésével kapcsolatban rábízza. J.-C. Pressac akkor odáig ment, hogy fölajánlotta neki szolgálatait. Próbaképpen elfogadták ajánlatát. De Faurisson aztán nem használta föl Pressac közreműködését - mert nem volt képes tudományos munkára, mert nehézségei vannak abban, hogy gondolatait kifejezze, "kaotikus gondolkodása, pánikszerű félelmei, undora a világosságtól és az egyértelmű állásfoglalástól" (lásd Revue d'histoire révisionniste, 3. sz. 1991 Január, 1990 november, 130 oldal).

Egyetlen újságíró sem fordult Robert Faurissonhoz, hogy megkérdezze véleményét a könyvről, mely, ha a médiák éljenzésének hinni lehet, hosszú évek kutatásainak eredményeit rúgja fel. Vajon tudják vagy sejtik az újságírók, hogy Pressac könyve valójában semmi újat nem nyújt, hogy csak felületesen nézve van tudományos értéke, és valójában önkéntelenül, de még egyszer igazolja a revizionisták álláspontjának helyességét?

1978 végén és 1979 elején, amikor a Le Monde nyilvánosságra hozta Faurisson professzor nézeteit az "Auschwitz szóbeszédéről" vagy "a gázkamrák problémájáról", (Az utóbbi fogalmazás a zsidó származású történésznőtől, Olga Wormser-Migottól származik), a médiákban erős ellentámadás indult meg, mely a nyilvánosságba fáradhatatlanul azt verte bele, hogy a revizionizmust csírájában fojtották meg. 1982 június-júliusában a Sorbonneon hatalmas médiumrivalgás közepette nemzetközi kollokvium volt, amely állítólag igazolta a revizionizmus halálát. Különbő más kollokviumok (különösen az 1988-ban Oxfordban a Robert Maxwell által hatalmas ráfordítással szervezett érdemel említést) az ezt követő években mindig olyan híreket terjesztettek, hogy szenzációs új iratok vagy érvek végleg kiirtották a revizionizmus jelenségét. 1986-ban a "nantesi disszertáció" körüli botrány Franciaországban és utána számos más országban nagy figyelmet vont magára. A munka íróját, Henri Roquest pellengérré állították; elvették tőle a doktor címet, és szentül megígérték nekünk, hogy disszertációját örökre a történelem lomtárába teszik. 1990-ben aztán a Lyoni egyetemen tanító kutató, Bernard Notin lett a médiumcsorda megvetésének és üldözésének a tárgya. Látványos perek Izraelben, Lyonban, Párizsban, Németországban, Ausztriában und Kanadában adnak hírt mind újabb és erőteljesebb diadalokról a revizionisták fölött, akik hangját addig soha nem lehetett hallani, ami viszont kétségtelenül annak a bizonyítéka,

hogy halottak voltak és el voltak temetve. Rendszeresen mutatnak be fülsiketítő lármával revízióellenes műveket: 1979-ben Filip Müllers különleges kezelése, 1981-ben Georges Wellers Les Chambres á gaz ont existées (a gázkamrák léteztek), 1983-ban Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl és 21 további írótól kiadott szöveggyűjtemény nemzetiszocialista tömeggyilkosság mérges gázzal. Évről évre új holokauszt múzeumokat avatnak föl, kiállításokat rendeznek, filmeket forgatnak, mint a Holokauszt, Soa, Schindler listája, dokumentumfilmeket vetítenek, színdarabokat rendeznek, melyek a revizionisták eltűnését hivatottak megmutatni.

A rendezések végtelen sorozatába problémamentesen illeszkedik be Jean-Claude Pressacs könyve.

De el kell ismerni, hogy J.-C. Pressac önkéntelenül áttörte azokat a tiltásokat, melyek a szabad történelemkutatást gátolták. Munkája valójában kihívja a Fabius-Gayssot törvényt, melyről maga mondja, hogy "megtiltja a szabad véleménynyilvánítást" a történelem terén, mely ellen maga a legerőteljesebben vét. (Le Monde, 1993 September 26./27.). Így nyitva áll az út a nyílt vita előtt.

1992 májusában a Revue d'histoire révisionniste arra volt kényszerítve, hogy a hatodik szám megjelenése után megszûnjön. Célja nem könyvek kiadása volt. Ezt az írást, a választ Jean-Claude Pressac könyvére tehát nem tudja cikksorozatként vagy a szokásos módon kinyomtatni. De átveszi a felelősséget annak terjesztéséért. R. Faurisson két évig volt újságunk, a Revue d'Historie révisionniste tudományos tanácsadója, mely számos cikket nyilvánosságra hozott tollából. Nem véve figyelembe a belügyminiszter Pierre Joxe ellenünk hozott tilalmait (1990 július 20-i rendelet), és nem véve figyelembe a Fabius-Gayssot szájkosártörvényt, mely a történelmi revizionizmust bűnnek nyilvánítja, ("vitatni az emberiség ellenes bűnt", ahogy ezt a nürnbergi perben meghatározták), lehetőséget adunk a kirekesztetteknek, hogy véleményüket szabadon kinyilvánítsák.

1978-ban R. Faurisson, mint a világ első kutatója nyilvánosan állást foglalt amellet, hogy a "A gázkamrák problémáját" anyagi és tudományos síkon megvitassák. Ma a revizionizmus ellenségei arra kényszerülnek, hogy arra a területre lépjenek, ahova R. Faurisson őket csábítani akarta. Hogy J.-C. Pressac művére, mely saját értelmezése szerint lényegében technikai fajta mű, szintén technikai választ adtak, normális dolog. Éppen ezt tette Faurisson professzor, akinek specialitása a hivatalos definíció szerint "szövegek és iratok kritikája" (irodalom, történelem, médiák).

A válasz Jean-Claude Pressacnak, hála Faurisson professzor analízisának, rendszeres mintakép egy történelmi probléma vizsgálatára, és láthatóan illusztrálja, hogy az áltudomány a gyógyszerész J.-C. Pressac alakjában a médiák segítségével hamis bizonyságokat mutatott be. Lehetővé teszi ma, 1993- végén azoknak az engedményeknek a nagyságrendjét fölbecsülni, melyeket a hivatalos történettudomány a történelmi revizionizmusnak kellett hogy adjon. És végül jogukhoz segíti a tényeket a nagyon hosszan űzött háborús propaganda kitalálásaival szemben. Ha ezeknek a kitalálásoknak hitelt adunk, akkor nem ismerjük föl, hogy a tényleges háborús bűn, a "bűn az emberiség ellen" maga a háború annak tényleges szörnyűségeivel.

A Revue d'histoire révisionniste szerkesztősége 1993 december 24.

1. Bevezető [2]

Jean-Claude Pressac nemrég megjelent könyvének címe Les Crématoires d'Auschwitz. (Auschwitz krematóriumai), alcíme La Machinerie du meurtre de masse (a tömeggyilkosság gépezete). 1993 augusztusában jelent meg a CNRS (Centre national de la recherche scientifique, nemzeti központ a tudományos kutatásra) kiadónál és függelékkel együtt valamivel több mint 200 oldalas. A cím fedi a tartalmat, az alcím nem. Föltűnik ennél a könyvnél a kiáltó ellentét a ténybeli és írásos bizonyítékok tömkelege a krematóriumok létezéséről Auschwitzban, amit senki sem vitat, és a ténybeli és írásos bizonyítékok teljes hiánya az auschwitzi kivégző-gázkamrák létéről, amely viszont rendkívül kétséges.

1.1. Sem fénykép, sem rajz.

Egy írótól, aki azt állítja, hogy a NS (nemzeti szocialista) gázkamrák léteztek, attól joggal elvárhatjuk ezeknek a szokatlan kémiai gyilkolóházak fizikai ábrázolását. De Pressac könyvében ilyen kivégzőkamráról sem fénykép, sem rajz, sem vázlat, sem modell nincs. A 48 oldalas fényképekből álló függelék 60 "dokumentumot" tartalmaz, de egyiknek sincs semmi köze a gázkamrákhoz, az az egyetlen "dokumentum" sem (28. sz.), amely, ahogy még látni fogjuk, hamisan - a gázkamrák létezésének bizonyítékául akar szolgálni. Az írónak még annyi bátorsága sincs, hogy lefényképezze az I. krematórium "gázkamráját", melyet az auschwitzi főtábor minden látogatója megtekint. Éppen olyan kevésbé fényképezte le a - nagyon sokatmondó-belsejét a birkenauai II. krematóriumnak. Az auschwitzi múzeum 4. blokkjában kiállított gázkamramodellt is hiába keressük Pressacnál, melyet a lengyelek figyelmetlenül ott állítottak ki. Ezeknek a kihagyásoknak az okát

könnyû kitalálni. A legcsekélyebb kísérlet, egy állítólagos kivégző-gázkamrát Auschwitzban fizikailag bemutatni, rögtön fölfedné a fizikai és kémiai lehetetlenségét bármiféle tömeggyilkosságnak ciánhidrogéngázzal ezeken a helyeken. [3]

1.2. Szinte semmi újdonság

A tartalmát tekintve igen szerény könyv szinte semmiféle újdonságot nem hoz. Lényegében csak egy titáni mű új kiadása, melyet Pressac 1989-ben a csaló cím alatt: Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers [4] jelentetett meg. Ezt a művet annak idején az: "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers (1989) ou Bricolage et "gazouillages" á Auschwitz et Birkenau selon J.-C. Pressac (1989)" - Auschwitz- a gázkamrák technikája és kezelése (1989) vagy barkácsolás és "alkalmi gázosítások" Auschwitzban és Birkenauban J.-C. Pressac szerint (1989) cím alatt tárgyaltam [5]. Ha fönn is áll a veszélye annak, hogy úgy tűnik, túl nagy az önbizalmam, ma mégis meg kell állapítanom, hogy az én 1990-ben írt könyvkritikám volt az oka annak, hogy Pressac radikálisan lerövidítette a gázkamrák tárgyalását, ezt pár szellős, hihetetlenül zavaros oldalban összefoglalja, és mindenek előtt francia címet válasszon neki, ami sokkal kevesebbet ígér, mint az azelőtt angolul megjelent mű címe.

1.3. Auschwitz: 800.000 halott kilenc millió helyett.

A megbeszélte könyv kevés újdonságából az egyik az áldozatok száma, melyeket Pressac megnevez. Alain Resnais' filmjében *Nuit et Brouillard* (Éjszaka és köd) kilenc millióról beszéltek ("kilenc millió ember halt meg ezen az átkozott helyen" - mondják a film végén). A nürnbergi per végén egy "hivatalból figyelembe veendő dokumentumban" (Szovjet dokumentum 008) a négy milliós számról van szó. Ugyanez a szám volt látható 1990 áprilisáig tizenkilenc különféle nyelven a birkenauai emlékhelyen tizenkilenc kőlapon. Ebben a hónapban az Auschwitz múzeum felelősei diszkrétan eltávolították ezeket a föliratokat; akkoriban arról volt szó, hogy másfél milliót írnak helyére. Franciaországban François Bédarida 950 ezer auschwitz-i áldozatról beszélt (Le Monde, 1990 július 22./23, 7 oldal). És Pressac? Ő 775 ezer halottra tippel, amit 800 ezerre kerekít föl. [6] a tényleges áldozatok száma 150 ezer körül lehet (zsidók és nemzsidók), és ezeknek az embereknek a nagy többsége természetes okokból kifolyólag halt meg - különösen tífusz és flekktífusz következtében.

1.4. Pressac már nem hisz "Wannsee"-ben, de továbbra is hisz Hitlerben.

Egy másik újdonság: Pressac már nem hisz abban, hogy az 1942 január 20-án a Heydrich vezette Wannsee-konferencián a németek a zsidók fizikai megsemmisítését elhatározták volna (lásd megjegyzéseinket ehhez a 60. oldalon). Továbbá úgy tűnik, hogy nem hisz igazából a zsidók kivégzésének politikájában (amit népgyilkosságnak szoktak nevezni). Legalábbis alig árnyékolja be Adolf Hitler nevét [7]. A Führer neve könyvében négyszer jelenik meg: először Hitler "építészeti terveivel" kapcsolatosan, melyek célja az volt, hogy a "fölébredt Németországot" dicsőítsék és az munkanélküliséget fölszámolják" (7. oldal), majd egyik titkárával, Martin Bormannal kapcsolatban (12. oldal), továbbá a "zsidókat szidó beszédeivel kapcsolatban" (81. oldal), és végül amikor megemlíti "A gazdasági föllendülést, miután Hitler a kancelláriába költözött" (182. oldal).

1.5. Elmélet az "alkalmi elgázosításokról".

Pressac elmélete Auschwitzról nagyon furcsa. Tétele az, hogy ott "alkalmi elgázosítások", "barkácsolás", "melléfogások" és "hibák" történtek. Az "alkalmi elgázosítások" kifejezést csak magánbeszélgetésekben használja, de a szójáték kitűnően alkalmas elméletének összefoglalására.

Ha Pressac elméletét követjük, akkor a németek nemcsak a bűnt, hanem a fegyvert, amivel azt elkövették is, rögtönözték. Itt-ott különféle számú személyt elgázosítottak, és nem folytattak rendszeres, állandó elgázosítást egy millió ember nagyságrendig. Pressac szerint a németek eleinte **egyáltalán nem építettek kivégző gázkamrákat**. Így például elmondja, hogy az 1943-ban kész lett II és III krematóriumokat (Birkenauban) 1942 augusztusában nem gyilkoló, hanem hamvasztóberendezéseknek tervezték. de elmondja, hogy ezekhez a krematóriumokhoz ártatlan hullapincék tartoztak, ahol az elégetendő holttesteket ravatalozták föl. [8]. De a németek ezeket a hullapincék egy meghatározatlan időpontban és nem világos körülmények között gázkamrákká változtatták. Ezek a németek tiszték, hadnagyok és altisztek voltak az SS-ből, valamint pár civil mérnök és technikus, akik specialitása a hamvasztás, a szigetelés és a szellőztetés volt, és nem, mint elvárnánk, magas beosztású politikusok, valamint vegyészek, orvosok és méregkutatók. A fő felelős egy volt kőműves volt, aki aztán az erfurti Topf és fiai vállalatnál krematóriumkemencék specialistájáig vitte (11. oldal). A gonosznak ez a géniuszát Kurt Prüfernek hívták. A háború után az amerikaiak elfogták és kihallgatták, de végül arra a meggyőződésre jutottak, hogy soha mást nem csinált, mint krematóriumkemencéket, és elengedték. Prüfer visszatért Erfurtba, ami a szovjetzónában volt. Ez lett a végzete. A KGB elfogta, kihallgatta és 1948 áprilisában 25 évi kényszermunkára ítélték. [9]. Négy évre rá meghalt a táborban.

Pressac szerint Prüfer és segédei annyira rosszul dolgoztak, hogy a hullapince átalakítása gázkamrákká barkácsolás formájában zajlott. Így például egy hullapincébe a levegőt felül vezették be és alul ki, ami, mint Pressac elismeri, egy hullapince esetében teljesen normális dolog. de a cianhidrogéngáz, a Zyklon-B fő hatóanyaga könnyebb fajsúlyú, mint a levegő; a szellőzést tehát fordítva kellett volna tervezni, hogy a gáz a tömeggyilkosság után fölfelé menjen, mert a cianhidrogéngáz alkalmazása egy ilyen helységben "technikai szemmel nézve értelmetlen" lett volna. (91.oldal), Ahelyett hogy a szellőzést átalakították volna, a szellőztetési specialisták nem változtattak rajta. Csak a szellőztetési kapacitást növelték meg. (92.oldal) Az író olvasóinak olyan hosszadalmasan írja le a széljárások és légmozgások valamint a ventilátorok erősségének elméleteit, hogy ezek azt sem tudják, hol áll a fejük. Nem véletlenül vetették bizonyos élesnyelvű revizionisták Pressac szemére, hogy ez a gázkamrákat szellős légkastélyokká változtatja.

Pressac értésünkre adja, hogy ezeknek a kistílvú német technikusoknak a bûnös tevékenysége nem hagyott látható nyomokat maga után. Ezért, mondja óva intve, nem várhatunk egyértelmû és biztos bizonyítékokat a kivégzõ kamrák létezésérõl; ehelyett meg kell elégednünk sovány indikációkkal, fél és negyedbizonyítékokkal. Ez utóbbiakat saját zsargonján "hibáknak" nevezi, amelyek bûnös tevékenységre utalnak. Hogy a világtörténelemben egyedi bûnnek ezeket az apró nyomait fölfedezzük, egészen rendkívüli elmék szükségesek, és ez a rendkívüli elme - hogyan is lehetne másképp - nem más, mint Pressac, aki napközben gyógyszerészként és éjjel történészként mûködik.

1.6. Pressac ígérete és a valóság

Bevezetõjében Pressac Auschwitz "Pontos történetét" helyezi kilátásba, a "bûnözõ ötletesség szinte maradéktalan rekonstrukcióját" és "történelmi rekonstrukciót, amely szóbeli vagy írásbeli szemtanújelentések nélkül is kijön, mert az utóbbiak nem tévedhetetlenek és idõvel mind pontatlanabbak lesznek" (1,2 o.) Látni fogjuk, hogy mindez üres beszéd. Ígéreteivel ellentétben Pressac könyve tele van zavaros dolgokkal, ellentmondásokkal és pontatlanságokkal. Mikor az állítólagos emberelgázosításokról van szó, akkor Pressac rendszeresen tanúvallomásokhoz menekül, melyekre állítólag nem volt ráutalva. Még a krematóriumi kemencékkel kapcsolatos leírásai is összefüggéstelenek és gyakran nem világosak.

Egy ilyen mû megítéléséhez elegendõ a legegyszerûbb kritériumot alkalmazni: Ha az író egy NS-gázkamra fényképét vagy rajzát mutatja be,

akkor foglalkozunk vele, különben nem. Pressac jó fényképész, jó rajzoló, és valószínűleg jó modellépítő, és ügyesen elkerülte a próbát, hogy valamilyen módon bemutasson egy ilyen csodálatos vegyi gyilkolóházat.

Következésképpen ezek után akár el is kerülhetnénk, hogy belépjünk ennek a gyógyíthatatlanul zavaros elmének a birodalmába. Mégis megteszem, hogy az olvasó teljes egészében lássa a katasztrófát, melyet ez a könyv a zsidómegsemmisítés tételének képviselői számára jelent.

Tanulmányom öt részből áll. a következő pontokkal foglalkozom benne: Nyilvánvaló dolgokkal, melyeket az író nem tudott elhallgatni; realitásokat, melyekről egy szót sem szól; kibúvókat, melyeket más "holokausztzakértőtől" vesz át; csalásokat, melyek tőle származnak; végül regényes kiruccanásait.

Végül meg fogom ismételni az amerikai Fred Leuchter javaslatát, és javasolni fogom ellenfeleinknek, hogy hívjunk életre egy nemzetközi szakértői bizottságot, amely Auschwitzet és Birkenaut, a legszörnyűbb megsemmisítési fegyverek egyikét, melyet az emberiség valaha is látott, helyben megvizsgáljuk. Így azok a helyek, ahol zsidók százezreit -régén millióiról beszéltek - [10] cianhidrogéngázzal megöltek, szakemberek alaposan megvizsgálának és véleményt mondanának róla.

Történészek számára, akik végre Auschwitz tudományos történetét le akarják írni, nincs ok arra, hogy elutasítsanak egy ilyen szakértői véleményezést.

2. Nyilvánvaló dolgok, melyeket Pressac nem tudott elhallgatni.

A Revizionisták fölfedezései miatt vannak kellemetlen nyilvánvaló dolgok, melyeket a kivégzések nem tudnak többet eltusolni. Pressac itt követi a kor szellemét.

2.1. "Wannsee" már nem "Wannsee"

Évtizedekig ismételték az állítólagos "zsidó holokauszt" történészei, hogy 1942 január 20-án a németek a berlini Wannsee konferencián elhatározták az európai zsidók kiirtását. 1984 májusáig kellett várni, mielőtt a szélsőségesek egy Stuttgarter konferencián búcsút vettek ettől a tételtől (Eberhard Jäckel és Jürgen Rohwer, a zsidók legyilkolása a második világháborúban, DVA, 1985, 67 o.).

Azután 1992-ig kellett várni, amíg Yehuda Bauer a Jeruzsálemi egyetem professzora és vezető izraeli "holokauszt-specialista" nyilvánosan elmondta,

hogy ez a tétel "gyerekes". (Kanadai zsidó hírek, 1992 január 30.), lásd szintén "Wannsee: "Une histoire inepte"" - Wannsee: "gyerekes történet", R.H.R., 6. sz. 1992 május, 157 - 158 o.). Az új hivatalos verzióval összhangban írja Pressac:

1942 január 20-án volt Berlinben az úgynevezett Wannsee-konferencia. Ha itt szó is volt a zsidók áttelepítéséről keletre, amely során a munka következtében számuk "természetes" módon csökkenne, de ekkor még senki sem beszélt ipari tömeggyilkosságról. Az ezt követő hetekben az auschwitzi táborigazgatóság sem telefonhívást, sem táviratot nem kapott, ahol ilyen célú berendezés tervét követelték volna." (44, 45 oldal)

"Időrendi áttekintés"-ében igazolja: 1942 január 20 Berlin Wannsee-konferencia a zsidók keletre telepítéséről (153 oldal). Tehát világosan "áttelepítésről" és nem "kiirtásról" beszél.

2.2. Auschwitzban szinte semmit sem lehetett titokban tartani.

Régebben azt állították, hogy az elhatározás, hogy Auschwitzban rendezzenek be KZ-et (koncentrációtábor) azért történt, mert a hely távol volt lakott helyektől és ott jól lehetett dolgokat titokban tartani. A valóságban Pressacnak el kell ismerni, hogy a tábor Auschwitz város közvetlen közelében volt, melyet nemzetközi vasút köt össze Berlinnel, Béccsel és Varsóval (10. oldal) Ehhez hozzá lehet tenni, hogy a vasúti utasok naponta a táborhoz közel mentek el a vonaton.

Ma már nem vitatják, hogy a tábor tele volt német, lengyel és más nemzetiségű civil munkásokkal, akik sokféle munkát végeztek, többek között a krematóriumok építését és karbantartását; kivéve a tífuszjárványok idejét, ezek a munkások naponta hazamentek. Már egyedül ez a tény sem egyeztethető azzal össze, hogy a vegyi gyilkos házak jelenlétét, melyekben százezrek (később milliókról beszéltek) tűntek el örökre, titokban tudnák tartani. A civil munkások zöld karszalagot hordtak (79.o.) Pressac ezt írja:

A Birkenai krematóriumok építésében tizenkét magáncég vett részt.[...] Minden épületen száztól százötvenig terjedő munkás vett részt - kb. kétharmadnyi fogoly és egyharmadnyi civil, és a munkákat az illetékes vállalat pallérja vezette. (70-71 oldal).

Az író nem kísérli meg az abnormalitást elmagyarázni, melyet szemében az idegen civilek jelenlétének a bűnözés helyén jelenteni kellett volna. Éppen olyan kevésbé magyarázza el a tényt, hogy hogyan bíztak munkákat, melyek állítólag a birodalom legtitkosabb dolgai közé tartoztak, a tábortól idegen,

civil vállalkozásokra.

2.3. A levéltárak nagyrészben megmaradtak.

1945-ben, így mesélték el nekünk újra meg újra, a németek majdnem minden tábori archívumot megsemmisítettek. Pressac beismeri, hogy ma archívdokumentumok tízezrei ha nem százezrei léteznek a táborokról, magában Auschwitzban vagy Moszkvában. A központi építésvezetőségei sértetlenek. Mert Pressac szemében ezek e legterhelőbbek, ezeket kellett természetesen volna először megsemmisíteni. Miért nem tették ezt? Az józan értelem azt mondja, hogy nem volt ok az archívumok elpusztítására: nem voltak bennük nyomai a hatalmas bűnnek, mert a hatalmas bűn nem történt meg. A író erre más magyarázatot talál arra, hogy az SS nem semmisítette meg az archívumokat: Nem értette meg ezek "kényes" tartalmát. (1. oldal) Így jár el Pressac szokásszerűen; ha nem ért egy jelenséget, akkor arra hajlik, hogy az SS-nek butaságot vagy tudatlanságot tulajdonítson

2.4. 1972 -ben a két főépítést ártatlannak kellett nyilvánítani.

A magam részéről mindig utaltam Walter Dejaco és Fritz Ertl bűntelenné nyilvánításának döntő jelentőségéről, Auschwitz krematóriumainak két főépítészének, akik 1972-ben Bécsben álltak a törvényszék előtt. A szovjet és lengyel kommunisták a törvényszék rendelkezésére bocsátották a rendelkezésükre álló dokumentumokat. Ennek következménye szükségszerűen az, hogy ezekben a dokumentumokban semmiféle bűnre nem volt utalás; ezeknek az építészek, mérnökök és más szakemberek számára teljesen mindennapi technikai jelentése volt. Pressac, a gyógyszerész ebből az összes résztvevő tehetségtelenségét vonja le következtetésül. Az eljárás azért végződött ártatlanná nyilvánítással, mert "senkinek, sem a bírónak, sem az állítólagos szakembereknek nem volt akkor lehetőségük arra, hogy a lengyelek és a szovjetek kiváló történeti anyagait kiértékeljék." (124. oldal).

A revizionisták számára nem hozzáférhetők a Dejaco és Ertl elleni pernek az osztrák igazságszolgáltatás kezében levő aktái és dokumentumai. Miért nem hozzák ezeket nyilvánosságra?

2.5. Zyklon B , a tífuszjárványok elleni szer.

A Keleteurópa lakosságánál gyakori járvány, a tífusz tombolt Auschwitzban vadul. Az elfoglalt szovjet területeken 1941 nyarán "százötvenezer" ember betegedett meg tífuszban. (39.o). Ilyen körülmények között Pressac kénytelen néhány tényt elfogadni, melyet a revizionisták már rég fölírtak. Ezt írja:

"Az SS-orvosok tudták, hogy Auschwitz környéke mocsaras. Már találkoztak a nem tiszta ivóvíz problémájával, amely az Eberth-bacillus miatt tuberkulózis esetekért volt felelős. 1942 május végén a rabok között számos tífuszmegbetegedés lépett föl, ezért június elején SS embereinek és a tizenhét magánvállalat táborban tartózkodó alkalmazottainak megtiltották a vezetékes víz ivását. Ennek ellensúlyozásaként ingyen és bőségesen ásványvízzel látták el őket. Az orvosok attól féltek, hogy nyáron szinte szükségszerűen mocsárláz (vagy malária) esetek fognak föllépni a mocsárból jövő szúnyogok miatt. Hogy ezt a veszélyt elhárítsák, Raiskoban berendezték a Waffen-SS Higiéniai intézetét októberben. De nem számoltak a kiütéses tífusszal. Az orvosok azt hitték, hogy megelőző intézkedésekkel (karantén és a haj lenyírása) és az ennek megfelelő higiéniai intézkedésekkel rögtön a rabok megérkezésekor (a haj helyi fertőtlenítése, fürdő) megakadályozzák, hogy a járvány elterjedjen a táborban, mégpedig azért, mert a kór terjesztőit, a tetveket ez kiirtja. Ez így is volt, de a betegséget olyanok terjesztették, akiket nem kezeltek így, mégpedig civilek, akik naponta kapcsolatban álltak a rabokkal. [11]. Hamarosan megfertőzték a rabokat, és mert a higiéniai viszonyok katasztrofálisak voltak a KL-ban, naponta nőtt a halálozások száma. Úgy becsülik, hogy májustól novemberig havonta 220 ember halt meg kiütéses tífuszban; 1941 januárjától júliusig ez a szám megháromszorozódott; 1942 augusztustól decemberig 4000-en voltak. A tisztasági viszonyok nem voltak kellő ellenőrzés alatt. Meg kellett akadályozni, hogy a kiütéses tífusz megbetegedések a környékre is kiterjedjenek. Az egész tábort lezárták és senki sem hagyhatta azt el. Július 10-én részleges karantént rendeltek el. (53-54 oldal)

Hozzáteszi:

"De mivel a kiütéses tífusz járvány továbbterjedt, és a helyzet egyre rosszabbodott, 1942 július 23-án teljes tábori zárlatot rendeltek el. "(57. oldal)

A járvány néha naponta 250-300 áldozatot követelt a rabok, civilek és SS alkalmazottak között. (62.o) Pressac nem utal arra, hogy maga a főorvos, Dr. Popiersch is tífuszban halt meg. [12]. 1942 szeptember 7 és 12 között az első járvány egyetlen napon 375 áldozattal tetőpontját érte el. (ehhez lásd a 193 oldalon levő táblázatot). Egy második járvány, melyet egy harmadik követett, 1943 első felében tört ki. (105. oldal).

Tetvetlenítés, elsősorban Zyklon B-vel létfontosságú volt.

"A július 5-11 közötti héten az SS örök szállásait, melyekben nyüzsögtek a tetvek, Zyklon B-vel fertőtlenítették." (19. oldal).

A birkenauai központi szauna "erőteljes tisztasági berendezés volt, melyben négy forrólevegős kamra (23. irat), három ipari autókláv (24 irat), hajvágó szoba, vizsgálati szoba és ötven zuhanyozó volt beépítve. Ezzel a központtal az SS "végleg" el akart űzni minden kiütéses tífusz járványt Birkenauból. A foglyokat itt megborotválták, megvizsgálták, és lezuhanyoztak itt, mialatt ruháikat tetvetlenítették. Ez a berendezés sajnos csak 1944 január elején lett működképes." (89. oldal).

A 23, 24, 40 és 56-os iratok megmutatják, mennyire aggódtak a németek a higiénia miatt, mindenekelőtt a tábornak azokban a részeiben, ahol időlegesen cigányok is laktak. A 43 és 44-es iratok megmutatják a tizenkilenc kéksavas (Zyklon-B) tetvetlenítő cellát kívülről és belülről, melyek nem lettek készek.

Az SS elhatározta, hogy Auschwitz táborát "A Németországban kifejlesztett legújabb tetvetlenítő technikával látja el. Ez egy egyhelyben álló rövidhullámú tetvetlenítő állomás volt (deciméter és centiméter sugaras)" (105-106 oldal).

Már 1946-ban a volt Auschwitz-i rab, Marc Klein, a Straßburgi orvosi kar professzora, ezt a rövidhullámú tetvetlenítő készüléket, valamint a nagyszámú intézkedést, melyeket a német orvosok abbéli igyekezetükben hoztak, hogy segítsenek a foglyoknak a munkatáborban, ahol az emberek állandóan egymás közvetlen közelében voltak. ("Observations et réflexions sur les camps de concentration nazis", megjegyzések és megfontolások a náci koncentrációs táborokról, Etudes germaniques Nr. 3, 1946, 18. oldal).

2.6. A krematóriumok - Higiéniai intézkedés.

Pressac ezt írja:

"Hogy megakadályozzák, hogy ezek és más, nem kontrollálható járványok törjenek ki, a hullákat a betegség terjesztőivel együtt hamuvá kellett égniük. Ez volt a vizsgáló feladata." (40.o.)

A németek eleinte eltemették a halottakat, de Auschwitz mocsaras területen fekszik. A víz időnként följött a felszínig. A halottakat ismét ki kellett égni és elhamvasztani, mert "A bomlástermékek kezdtek megfertőzni a talajvizet. A vízszint további növekedése csak rontott volna a viszonyokon. Nem volt tehát más megoldás, mint a halottakat még a tél beállta előtt ki kellett ásni és

szabad ég alatt elégetni." (72.oldal)

A könyv főrésze a krematóriumokkal foglalkozik. azaz először az ennek nevezett épületekkel és aztán különösen a krematóriumi kemencékkel. Az ábrázolás fárasztó, összefüggéstelen. alig érthető. Lényege az, hogy ezek a kemencék soha nem működtek (26, 103 oldal, megjegyzés a 108 oldalon, stb.), ami a meseszerű krematóriumi kapacitást, melyet a kivégzések hívei emlegetnek, ennek megfelelően csökkenti, amely a krematóriumok (plusz az "égető árkok") napi 3300 elhamvasztást tettek lehetővé (nyitva hagyva a lehetőséget ennek 4300-ra való növelésére) (200-201 oldal). Ezeknek a számoknak, azaz napi 4300 hamvasztás alapul vétele alapján Pressac könyve 148 oldalán azt írja, hogy "az SS 70 nap alatt 300 000 emberig semmisíthetett meg embereket (A német fordító megjegyzése: A francia eredeti változat 148 oldaláról van szó. A német fordításból hiányzik ez az adat.)

2.7. A kivégző kamrák nélkül épített krematóriumok

Itt jutunk el a legnagyobb engedményhez, melyet az író a revizionistáknak kellett tennie: az 1942-ben tervezett krematóriumokat, melyeket jóval a hivatalos történészek által nevezett úgynevezett zsidóirtási politika elhatározása után készítették el, gázkamrák nélkül tervezték. (67. oldal). Hiába keressük az információt arról, hogy pontosan mikor tervezték ezeket az 1943 március 31 és június 25 között elkészített gázkamrákat, melyeket "gázkamrákkal tervezték".

Ez az engedmény sokat mond: 1982-ben, amikor a hivatalos történészek állították, hogy minden krematóriumot gázkamrával együtt tervezték, az író egy bátorsági rohamában azt merete írni, hogy a IV-es és V-ös krematóriumot gázkamra nélkül tervezték; 1989-ben aztán visszakozott és azt írta, hogy ezt a két krematóriumot is gázkamrával együtt tervezték. Ma visszajön 1982-es tételére: ezeket a krematóriumokat gázkamrák nélkül tervezték. A II-es és III-as krematóriumhoz 1982-ben semmit sem mondott.). 1989-ben aztán azt mondta, hogy ezeket gázkamrák nélkül tervezték, és még 1994-ben is ezt az álláspontot képviselte. A legidősebb krematórium, a központi táborban levő Crema I. -ről nem lehet megtudni, hogy a németek ezeket Pressac folyamatosan változó elméletei értelmében gázkamrával vagy anélkül tervezték. Ugyanilyen bizonytalanság uralkodik a titokzatos 1 és 2-es bunkereket illetően. Pontosabb adatokat az R.H.R.- ben, 3. szám 74-79 oldalon lehet találni (lásd iratomat Réponse á Pierre Vidal-Naquet (válasz Pierre Vidal-Naquetnak), La Vieille Taupe, 1982, 2. kiadás, 67-83 oldal.).

2.8. Más nyilvánvaló dolgok, melyeket nem tudott elhallgatni.

Ha a fényképdokumentációra szorítkozunk, ott olyan nyilvánvaló dolgok tűnnek föl, melyeket Pressac nem tudott agyonhallgatni. Az auschwitzi központi építésvezetőség tagjai például nem titokban és halkán dolgoztak, ahogy ezt a bűnözőktől elvárnánk, hanem szívesen hagyták, hogy lefényképezzék őket (12. dokumentum). Pressac több fényképet be tudott volna mutatni, melyeken ezeket a mérnököket, építészeket és technikusokat irodájukban dolgozni látjuk, ahol a krematóriumok képét büszkén kirakták a falakra. Ugyanebben a fényképdokumentumban egy távfűtőberendezést is föl lehet ismerni a tábor számára (55. dokumentum), lóistállókat, ahol rabok dolgoznak (45 és 46. dok.), fegyver és szintetikus hajtóanyagelőállító gyárakat, ahol rabok dolgoznak (47 és 48. dok.), hatalmas burgonyaraktárakat (49. dok.), melyek léte meglep egy helyen, melyet a szövetségesek egyike "megsemmisítő tábor"-nak nevezett, egy ivóvíz tisztító készülék a krematóriumok közelében (50. dok.), az egyik disznóól, melyben rabok dolgoztak (51. dok.), üvegházak és bevetett mezők. (52.dok.).

Már itt fölismerhető azokon a nyilvánvaló dolgokon, melyeket a szerző nem tudott agyonhallgatni, hogy mindez mennyire az auschwitzi emberirtás ellen szól. Rendkívüli nyomás volt a revizionistáktól szükséges ahhoz, hogy a hivatalos történelmi kép képviselői elismerjék a szemmel látható tényeket.

3. Realitások, melyeket Pressac agyonhallgat

Az író nagyszámú realitást hallgatagon nyugtáz, melyek bebizonyítják, hogy Auschwitz és Birkenau nem voltak "megsemmisítő tábor" (ezt a kifejezést a szövetségesek sulykolták az emberekbe), hanem koncentrációs, munka és elosztótáborok voltak. Számos elsősorban fontos dokumentumot is agyonhallgat. Csak néhány példára szorítkozom.

3.1.Nincs sem fénykép, sem alaprajz az I. krematóriumról.

Itt egy, az "auschwitzi krematóriumokat" bemutató könyvről van szó, melyben furcsa módon a hatvan bemutatott fénykép és dokumentum egyike sem mutatja be sem a fényképét, sem az alaprajzát az I. krematóriumnak és annak "gázkamrájának"!

Pedig éppen ezt az első krematóriumot annak állítólagos kivégző kamrájával, ahogy előbb említettük, mutatják meg minden látogatónak, mint kristálytisza bizonyítékát annak, hogy a bűn megtörtént. Pressac megmutatja egy dachau-i kemence fényképét (7.dok.) vagy a Buchenwaldit (60. dok.), de

az Auschwitz I-es kemencéket nem mutatja be!

Bölcsen óvakodik attól, hogy ez utóbbit bemutassa, mert ez a krematórium "gázkamrájával" együtt kifejezett csalás. Végül is nem nézne ki jól, ha közölné olvasóival, hogy én ezt 1976-ban ott észrevettem és Serge Thionnal közösen írt könyvemben "Vérité historique ou vérité politique?" (La Vieille Taupe, 1980, 316 - 317 o.) [13] ezt be is bizonyítottam. Pressacnak nehezebb esett volna olvasóit arról fölvilágosítani, hogy én minden nehézség ellenére a világ első embereként az Auschwitz-Múzeum archívumában megtaláltam Auschwitz és Birkenau összes krematóriumának tervét, néhányat nyilvánosságra is hoztam, és ennek során az emberek elgázosításának fizikai és vegyi lehetetlenségét ezekben az épületekben bebizonyítottam.

3.2. Nincs fénykép a II. krematórium "gázkamrájáról".

Éppilyen kevésbé meri Pressac azokat a romokat lefényképezni, melyeket pimaszul mint a II.krematórium "gázkamráját" mutat be, és ami a valóságban egy félig földalatti hullatároló volt. **A ma már leomlott betontetőben teljesen nyilvánvalóan semmiféle nyílás nem volt, amin keresztül bármit is be lehetett volna dobni a terembe.** A két lyukat, melyek rajta vannak, a háború után hozták létre; A vas tartóanyag a meggömbült és visszahajlított vasrudakkal bizonyítja ezt. Következésképpen Pressac tétele, mely szerint az SS emberek a zyklongranulátumot négy erre a célra a tetőbe épített lyukon át szórták a terembe, fizikai lehetetlenség, amiről mindenki közvetlenül a táborban meggyőződhet.

3.3. Nincs szó a szakértői jelentésekről.

Az író egyetlen szóval sem említi meg az amerikai Fred Leuchter és a német Germar Rudolf, valamint az osztrák Walter Lüftl technikai tanulmányait, melyek eredménye kivétel nélkül az, hogy Auschwitzban és Birkenauban nem voltak kivégző kamrák. [14]

Továbbá a krakkói tanulmányt sem említi. Hogy Leuchternek ellentmondjanak, az Auschwitz-múzeum felelősei a krakkói törvényszéki igazságügyi szakértő intézetnél egy ellentanulmányt rendeltek meg; ennek eredménye olyan volt, hogy ez az 1990 . szeptember 24-én írt szakértői vélemény rögtön eltűnt egy zárt szekrényben. [15] Milyen joggal rejti el Pressac olvasói előtt az Auschwitz dossziéban ezeket a tudományos részeit? Ha ezek a vélemények nem illenek az elképzeléséhez, kötelessége lett volna ezt közölni velünk könyvében és nekünk egy saját tanulmányt bemutatni. Egyáltalán legfőbb ideje annak, hogy azt követeljük a revizionisták

kritikusaitól, hogy állítsanak elő egy tanulmányt az állítólag Auschwitzban és Birkenauban fölhasznált fegyverről. Alig ötven éves épületeket (vagy azok romjait) megvizsgálni ma gyerekjáték. Miért nem végzik el ezt a szakértést vagy vizsgálatot, és azt akkor, amikor állításaik szerint a revizionisták a tudományos történelemírás útjára léptek?

3.4. Nincs teljes fénykép az Album d'Auschwitz-ból (Auschwitzi album).

Az auschwitzi valóságról legértékesebb dokumentumunk egy 189 fényképből álló gyűjtemény, melyet általában Album d'Auschwitz (Auschwitzi album)-nak neveznek. Ez a fényképgyűjtemény erőteljesen cáfolja a mesetörténeteket az Auschwitz-Birkenauban 1944-ben érkezett zsidók sorsáról. Ez a kivégzés híveinek annyira kellemetlen, hogy megtalálásának éve, 1945 óta teljes 36 évig vártak, amíg 1981-ben végre teljesen nyilvánosságra hozták őket. Addig csak néhány fénykép volt ismert, melyek kvázi csöppenként bukkantak föl különböző művekben. 1981-ben nem tudtak ellenállni, és Serge Klarsfeld regényéhez hozzáfűzték ennek az albumnak a "csodálatos" fölfedezését. Két évvel később ugyanez a Serge Klarsfeld bízta meg Pressacot azzal, hogy az Editions du Seuil-nél, az egyik legnagyobb francia könyvkiadónál egy "kiegészített kiadást" (sic) adjon ki [16]; (lásd ehhez R.H.R. , Nr. 3, 3. adalék : "Les Tricheries de Pressac dans l'Album d'Auschwitz", Pressac huncutságai Auschwitzi Albumban, 149 - 152 o.).

A könyvborítón levő zsidó nő képén kívül (ez az album egyik fényképéből származik) Pressac egyetlen képet sem mutat be ebből az értékes gyűjteményből!

3.5. Egy szót sem ejt a légifelvételekről

Pressac egyetlen egyet sem mutat be a légifelvételekből, melyeket az amerikai Dino A. Brugioni és Robert G. Poirier hoztak nyilvánosságra [17]. Ezek a felvételek ugyanis világosan bebizonyítják, hogy a krematóriumok előtt soha nem állt embertömeg, hogy a kéményekből soha nem jöttek ki vastag füstfelhők, (könyvének 118. oldalán Pressac "két hatalmas kéményt emleget, melyekből lángok jöttek ki"), és hogy az "égető árkok" teljesen a fantázia szüleményei.

3.6. Meg sem említi a hullaterem könyvet.

1989-ig kellett várni, amikor az Auschwitz-múzeum fölfedte az Auschwitz I.-i hullaterem könyvének létezését. (ez nem ugyanaz mint a halálozások könyve, melybe minden halálesetet bejegyezték).

1989-ben Danuta Czech a naptár új kiadásában, melyben az Auschwitz-Birkenau koncentrációs tábor 1939 - 1945 közötti eseményeit írja le, közli velünk, hogy ugyanennek a naptárnak az első kiadásában, amely hat részben jelent meg (az ún. auschwitzi füzetekben, 2. szám 1959, 3. szám 1960, 4. szám 1961, 6. szám 1962, 7. és 8. szám 1964 és végül a 10. szám 1967-ben), az értékes jegyzőkönyv létezését, melyben az 1941 október 7. és 1943 augusztus 31 között az I. krematóriumban fölgravatalozott halottak jegyzéke van, és amelyről furcsa módon "elfelejtkeztek" (1989 kalendárium, 10 oldal). akkor is, ha lehetséges, hogy ezekből a foglyokból néhányat a tábor kezdetén elföldeltek és nem hamvasztottak el, itt akkor is kétségtelenül olyan dokumentumról van szó, amelyik a tényleges és nem az elméletileg lehetséges elhamvasztások számáról ad információt.

Sok másik, a halottak elhamvasztásáról szóló irattal kapcsolatban hallgat Pressac, például a halotti jelentésekről, melyekből kiderül, hogy a halottat elhamvasztották-e, a táviratokat és telexeket, melyekben a haláleseteket jelentették a hozzátartozóknak, az urna elküldések igazolását, a jelentéseket, melyekből kiderül az elhamvasztott vagy a halotti teremben fölgravatalozott halottak száma (lásd pl. Buchenwaldhoz Reimund Schnabel Hatalom erkölcs nélkül, c. 1957-ben kiadott könyvében a 346 oldalon lefényképezett halotti jelentést).

A mítosz, mely szerint az elgázosítandókat nem regisztrálták, nem menti föl Pressacot attól a kötelezettségtől, hogy ezeket a bizonyítékokat egy könyvben, melynek címe "Az auschwitzi Krematóriumok" beletegye.

3.7 Más elhallgatott dokumentumok.

Más dokumentumokat is elhallgat a könyv, például azokat, amelyek a fa, szén és kokszeosztásért folyamodnak, valamint a krematóriumoknak tüzelőanyagra, eltekintve azoktól az iratoktól, melyek azt bizonyítják, hogy a kemencék semmi esetre sem képesek napi 24 órán át működni (lásd az A.T.O.-ban a 136. oldalon lefényképezett használati utasításokat.)

3.8. Amit Pressac még elhallgat

Itt nem ismétlem meg, amit Pressac első művének megbeszélésekor a "Trois petits secrets de Pressac" (Pressac három kis titka) (R.H.R. Nr. 3, 134 - 135 o.) valamint a "Omissions délibérées" - Tudatos kihagyások - (a.a.O, 137 - 140 o.) leírtam [18]. Ha valaki részletesen le akarná írni, hogy az utóbbi tizenegy évben mennyire megváltoztak Pressac tételei Auschwitzról, és milyen gyakran 180 fokos fordulatot vesznek, erről egész fejezetet kéne írni.

Pressac bölcsen hallgatásba burkolózik ezekről a változásokról. Nem árulja el olvasóinak azt sem, hogy kertjében megpróbált egy halott nyulat egy lyukban elégetni, hogy kitalálja, hihetőek-e a történetek, melyek szerint a németek hullák ezreit "égető árkok"-ban hamvasztották el. Sokszori fáradozása ellenére sem sikerült Pressacnak ezt megtenni. Ebből azt szűrte le, hogy a gödörben való elégetés a hiányos oxigénellátás miatt lehetetlen, különösen Auschwitzban, ahol én az előzőekben leírtam, hogy az talajvíz szintje néha egészen a felszín magasságában volt. (63. o.) Ahogy a következőkben látni fogjuk, (72, 81. oldal), ez nem akadályozza meg abban, hogy azt állítsa könyvében, a németek Auschwitzban áldozataikat néha "égető árkok"-ban hamvasztották el és néha élve dobták volna őket az "égő gödrök"-be. (117. oldal).

Pressac nem elégszik meg azzal, hogy sok igen fontos tény és dokumentumot elhallgat, hanem más eszközökhöz is folyamodik, hogy elkendőzze a valóságot Auschwitzról. Ehhez hagyományos és csak rá jellemző módszerekhez folyamodik.

4. Trükkök , melyeket Pressac más történészekről vesz át.

Hogy a Pressac által visszaadott nyilvánvaló tényekről vagy az általa elhallgatott realitásokról van szó: minden arra utal, hogy Auschwitzban nyomát sem lehet találni a népgyilkosságnak vagy kivégző kamráknak. Aki kiirtási tételét mindezek ellenére minden erővel meg akarja védeni, annak szükségszerűen trükkökhöz kell nyúlnia. Ezt teszi a mi "történész szeretne lenni" -nk is derekasan, minek során gazdagon használja elhíresült elődei fogásait: ugyanazokat a trükköket veszi ki a molyzsákból, melyeket előtte Léon Poliakov, Georges Wellers, Pierre Vidal-Naquet, Raul Hilberg és Christopher Browning használt és amelyekkel egy francia törvényszék is dolgozott (v.ö. R.H.R. Nr. 3, 204 - 205 o. valamint Nr. 4, 192 - 193 o.). Ezek a trükkök legalább négy csoportba oszthatók: Nem bebizonyított állítások, nem ellenőrzött tanúvallomások, egy állítólagos kód megfejtése és végül nem bizonyítékok, hanem negyedbizonyítékoknak egy tarka halmát összeállítani, az SS-emberek állítólagos "hibáit" és "bakijait".

4.1. Nem bizonyított állítások

Az A.T.O. -ban Pressac legalább ötször megemlíti (115, 313, 464, 501, 533 o.) "Himmler egy 1944 november 26-án kiadott parancsát, a Birkenaui II és III krematórium lerombolására, amivel az elgázosításokat hivatalosan leállították". Annak a könyvnek a megbeszélésekor ezt írtam:

"Autodidaktánk itt csak vizsgálat nélkül megismétli azt, amit neves zsidó írók (a dátumot illetően különféle változatokat használva) állítottak (R.H.R. Nr. 3, 83 - 84 o.). Mit tesz autodidaktánk új könyvében? Ezt írja: " 1944 november végén Himmler szóbeli parancsa után leállították az elgázosításokat." (120. o.) de természetesen nem szolgál bizonyítékkal a parancsot illetően, melyet "szóbeli"-nek nevez és amelynek pontos dátumát hirtelen nem nevezi meg többet. Nem kevésbé önkényesen írja, 1942 július 17-én "Himmler megnézett egy mérgezőgázos kivégzést Birkenauban". (156 o.). Rettenthetetlenül állítja, hogy a zsidók fizikai kiirtását "az SS parancsnokság [melyik?] Berlinben 1942 május/júniusa után határozta el és ezt követően [mikor?] az auschwitzi SS munkavezetés és az erfurti J.A. Topf és Fiai cég mérnökei valósították meg műszakilag." (2.o). Arra semmiféle bizonyítékot, még tanúvallomást sem hoz föl, hogy a 2. bunkerban embereket gázosítottak el (52. oldal), hogy "július 4-én egy szlovákiai zsidócsoporthoz 'szelektáltak' [szerinte: elgázosítottak] először (54.o.), hogy "1942 novemberében az SS építésvezetőség elhatározta, hogy gázkamrákat rendez be a krematóriumokban" (83. o.), hogy a szellőztetési szakembert Karl Schultze "Prüfer fölvilágosította az I. hullatároló kamra [a II. krematóriumban] szellőztetésének különös jelentőségéről (91. oldal). A "különleges használat" alatt Pressac emberelgázosítást ért. Ugyanilyen stílusban állítja, hogy az SS "70 nap alatt 300 000 embert el tudott hamvasztani" (148. o. a francia eredeti kiadásban; a németben hiányzik az ennek megfelelő szöveg), két előmunkás elmondta a másik vállalatok előmunkásainak, hogy mikor szálltak a létráról, "olyan tűzvészt láttak, mely az erdő zöldjét a táborhoz közeli részen sárgászöldre színezte" (73-74 o.), és "1942 október végén az a logikus ötletük jött, hogy az 1. és 2. bunker elgázosításait a krematórium egyik termében végezzék" (75 o.).

Szokásához híven, hogy bizonyítatlan állításokkal dolgozzon, Pressac egy régi németellenes dajkamesét hoz elő a lomtárból, a dachau krematóriumát "melyhez egy gázkamra is tartozott", amelyet "szerencsére soha nem üzemeltettek.". (87. o.)

Számos más hasonló állítást lehetne még bemutatni, melyek bizonyítására, vagy akár tanúvallomással való megerősítésére Pressac nem veszi magának a fáradságot. Könyvének viszonylagos rövideksége semmi módon nem tehermentesíti íróját a bizonyítékok, tanúvallomások és az állítások - vagy sokkal inkább komoly vádak - forrásának a megadásának kötelezettsége alól.

4.2. Visszanyúlás a tanúvallomásokra.

Pressac nagyon hamar elfelejti az előszóban tett ígéretét, hogy

tanúvallomások nélkül is boldogul, és könyvében folyamatosan használja ezeket, mint például az SS-ember Pery Broad, az auschwitz-i parancsnok Rudolf Höß, vagy a rabok Henryk Tauber és David Olére, valamint sok néven nem nevezett tanú vallomását; az utóbbi esetben Danuta Czech kalendáriumára hivatkozik, mely szintén tanúvallomásokon alapul.

Rendes adag pimaszság kell ahhoz, hogy valaki az SS-ember Pery Broad tanúvallomásaira hivatkozzon, melyeket Pressac mindennek tetejében még manipulál is. (22. oldal). [19]. 1989-ben azt írta erről a tanúvallomásról, hogy ez "problematikus", mind formája, mind hangvétele "hamisnak tűnik"; hozzáteszi, az ismert változatot "nyilvánvalóan túl tüzes lengyel hazafiság festi át", az eredeti kézirat ismeretlen, és a lengyelek "átdolgozták" P. Broad szövegét. (A.T.O. 128 o.).[20]

Höß jelentése, melyet Pressac nagyon gyakran idéz (hasonlítsuk össze a Höß név alatt tett bejegyzéseket a Les Crématoires d'Auschwitz-ban!) ma nagyon hitelét veszített. 1989-ben Pressac maga írja, hogy a Höß féle önéletrajzban található számos tévedésnek van magyarázata: "jelen volt, de nem látott." (A.T.O., 128 o.), ami egy állítólagos "szemtanú" esetében finoman mondva, kissé meglepő. 1993-ban saját tanúját a 132. számú megjegyzéssel intézi el (136 o.), ahol Höß-szel kapcsolatban a következő kifejezéseket használja: "nagyon valószínűtlen, nyilvánvaló anakronizmus, időbeni tévedések, állítólagos látogatás, az általa megadott halálozási számok kettővel vagy hárommal vannak megszorozva". Ezt következteti: "Hößt annak ellenére, hogy jelentős szerepet játszott a 'végmegoldás'-nál, ma már nem lehet hihető tanúnak tekinten az adatokat és számokat illetően."

A zsidó cipészt, Henryk Taubert illetően (203 és 223. megjegyzés) Pressac 1989-ben felsorolta komoly "tévedéseit" és "ellentmondásait", és arra a következtetésre jutott, hogy Tauber soha nem vett részt emberelgázosításokban; "annak a kornak a politikai befolyása alatt" Tauber durva túlzások hirdetőjévé lett (A.T.O., 483 - 484, 489, 494 o.).

Menjünk át David Olérehez. Ennek a tusrajzait Pressac "dokumentumként" mutatja be (v.ö. 31, 32, 33, 35 dok.). 1989-ben még arról volt szó, hogy ez a tanú "krematóriumdelírium"-ban szenvedett (A.T.O., 556 o.). Olére rajzai valójában groteszk mesék. Egyiküket 1989-ben Pressac ezekkel a szavakkal kommentálta: "hogy ez a kép csak a fantázia gyümölcse vagy tényleges történetet ad vissza, mindenesetre ez az egyetlen, ami emberelgázosítást mutat (A.T.O. ., 258 o.). Érdekes módon azon a rajzon a ciklongranulát a "gázkamra" padlóján álló dobozból jön, ami ellentmond Pressac tételének, hogy a granulátot kívülről egy rácsos lyukon át dobták be a halálkamrába,

mely Zyklon-B beszórására készült" (31. dok., David Olère rajza).

A többi tanúvallomást illetően, melyeknél Pressac sem a forrást, sem a tanúk nevét nem árulja el, a megjegyzések mindig Danuta Czech kalendáriumára utalnak. De ha hiszünk neki, akkor ez a kalendárium és az abban idézett tanúvallomásnak alig van tanúi értékük. Pressac ugyanis ezt írja: "Danuta Czech munkája, aki okok megnevezése nélkül bizonyos tanúvallomásokat mások hátrányára előtérbe helyez, és inkább tanúvallomásokra támaszkodik, mint dokumentumokra, a kritikusoknak támadási felületet ad. Ez a furcsa történeti irányulás Czech harmadik kalendáriumára esetén is fennáll, ami Lengyelországban jelent meg. A moszkvai központ archívum építésvezetői iratait sem veszi figyelembe. Ezek a tények csökkentik ennek az alapműnek a valóságtartalmát, amely sajnos nagyon erősen a 60-as évek politikai feszültségeinek befolyását tükrözi." (107. o.)

Ha ez így van, akkor miért utal Pressac állandóan a saját szavai szerint is nagyon kérdéses forrásra?

Meglepve látjuk, hogy Pressac 1993-ban két tanút már nem tart említésre méltónak, akiket négy évvel ezelőtti nagy angolul írt munkájában részletesen idézett: Nyiszli Miklós, aki állítólag a Médecin á Auschwitz (Orvos Auschwitzban, mely 1989-ben "Az emberiességen túl" címmel jelent meg a Dietz-kiadónál Berlinben újra németül, a német fordító megjegyzése), és Filip Müller, a LICRA (Liga a rasszizmus és antiszemitizmus ellen) által kitüntetett bestseller írója, melynek címe "Trois ans dans une chambre á gaz d'Auschwitz" (Három év egy Auschwitz-i gázkamrában, mely 1979-ben németül a "különleges kezelés, három év az Auschwitz-i krematóriumokban és gázkamrákban" címmel a müncheni Steinhausen kiadónál, jelent meg; a német fordító megjegyzése). Hogy itt megjegyzéseim az ő visszaéléseiről a tanúvallomások fölhasználásánál használtak valamit? (v.ö. R.H.R., Nr. 3, 126 - 130 o. "Drôlerie (involontaire) de Pressac á propos de M. Nyiszli", Pressac (nem önkéntes) bohózata M. Nyiszlivel kapcsolatban, valamint 123. o.)?

Titokban Pressac használja Filip Müller tanúvallomását, de nem meri azt nevén nevezni. Térjünk vissza az "égető árkok"-ra:

"Nyár vége felé, amikor lassan egyre kevesebb Zyklon B maradt, a "munkaképtelenek" a transzportokból, akiket még mindig Auschwitzba hoztak, egyszerűen az V krematórium vagy a 2. bunker égő gödreibe lökték (116-117. oldal)

A 293-as megjegyzés, amely ezt a mondatot követi, a következő forrásra utal: "Hermann Langbein, az Auschwitz-per, egy dokumentáció, I. kötet, Európa kiadó, Bécs, 1965, 88.o.". Ha az említett könyvet föllapozzuk, pontosan a 88 és 89-es oldalon, fölfedezzük, hogy az égve az égető árkokba dobott áldozatokról a tanúvallomás F. Müllertől származik. Ez még további bölcsességeket is szállít, melyekről Pressac hallgat: ezek az árkok 2.5 m mélyek voltak (ami egy vizenyős terepen és az oxigénhiány miatt lehetetlenség lett volna), és:

"Összegyűjtötték az égő halottakról lecsöpögő zsírt és hogy gyorsítsa az égést, visszaöntötték a halottakra." (!)

4.3. A kód megfejtése.

Sok történész állította, hogy a németek az állítólagos "zsidók kiirtásának politikája" leírására "kódot" vagy "rejtjelezést" használtak. Ezek a történészek rögtön egy másik állítással is jöttek, ugyanis hogy nekik birtokukban van a kód megfejtése. Ennek megfelelően munkájuk abból állt, hogy "dekódoltak", azaz azt találják a dokumentumokban, amit maguk beleköltöttek. Nem irigykedünk rájuk, elismerjük, teljes munkát végeztek. Pressac 1989-ben pellengérré állította a kód vagy a rejtjelezés mítoszáit. (A.T.O., 247, 556 o.).

1993-ban maga is lecsúszik arra a szintre, melyet négy éve még ostorozott. Szorgalmasan dekódol. Szerinte a "zsidókérdés végmegoldása" a zsidók kivégzését jelenti (ez szövegének lényege a 34. oldalon) és a "különítmény" alatt állítólag egy csoport zsidót értettek, akik az elgázosítottak hulláit az égető árkokhoz vitték (54. o.) A "különleges kezelés" vagy "zsidók áttelepítése" a munkaképtelenek elgázosításának fedőnevei. (57.o.) A "különleges akciók" vagy "kezelt" szavak ugyanezt a szörnyű jelentést rejtették el. (81, 98 o.)

Pressac néha kétkedésre is utal. Így elismeri, hogy a "különleges akció" kifejezés néha rendőri beavatkozást jelentett Auschwitz táborában, ha a civilmunkások sztrájkoltak, míg a "különleges intézkedések" kifejezés mögött néha csak higiéniai intézkedések rejtőzködtek. (105 o., 256. megjegyzés).

A "különleges kezelés"-t illetően Pressacnak alaposabban kéne saját idézeteit olvasni. Ha arról számol be, hogy a tábor egyik felelőse 60 ezer RM-ért folyamodott 4 barakkért, a Birkenau rabok "különleges kezelés"-ére (56-57 o.), akkor ennek oka az volt, ahogy a szövegből egyértelműen kiderül, hogy

arról van szó, hogy a rabokat barakkokban akarták elhelyezni, és nem arról, hogy az újonnan megérkezetteket gázkamrába akarták küldeni.

4.4. Az SS "hibái"

"Bûnös hibának" [21] nevez az szerző minden utalást "a krematóriumok szokásostól eltérő használatára", amely bármilyen dokumentumban (irat, terv, fénykép) megjelenik, és csak azzal lehet elmagyarázni, hogy itt mérges gázzal embereket öltek meg. (76.o.)

Úgy tûnik, ez a meghatározás a gyakorlatban azt a célt szolgálja, hogy mindig, amikor Pressac - és senki más, mint Pressac - a krematórium (krematóriumkemence ?) használatánál egy részletre akad, ami neki, a gyógyszerésznek nem tûnik szokásosnak, és amit õ, a gyógyszerész egyszerűen nem tud magának elmagyarázni, akkor föltétlenül egy szörnyû bûnre talált utalást. Ha meggondoljuk, hogy a legképzettebb tudós is gyakran tanácstalanul áll szakterületének egy problémája előtt, és ha meggondoljuk, hogy a bölcsesség kezdete ott van, hogy hallgatunk, ha valamit nem értünk, akkor csak csodálkozunk a gyógyszerész együgyûségén és beképzeltségén. A szerző saját tapasztalatát kéne, hogy idézze. 1989-ben megjelent mûvében egy egész fejezetet (VIII. fejezet) szentelt 39 "hiba" bemutatásának. Mára csak öt vagy hat ilyen "hiba" maradt meg, ami azt jelenti, hogy Pressac több mint harminc részletre, ami neki négy éve még egy szörnyû bûnre való utalásnak tûnt, idõközben magyarázatot talált. 1990-ben megjelent kritikámban foglalkoztam ezzel a 39 "hibával" (R.H.R., Nr. 3, 89 - 104 o.) és utalok az akkori szövegemre. Itt a régiekbõl csak egy néhányal és egy pár új "hibával" foglalkozom, melyeket állítólag Pressac talált.

4.4.1. A hullacsúszda "eltûnése" (81 o.)

Ez a hullacsúszda nem azért tûnt el, hogy egy lépcsõnek csináljon helyet, melyen át a halálra szántak gyalog mehetnek a "gázkamra" elõtti "öltözõkamrákba". Ha a csúszda hiányzik egy tervrajzról, melyet 1942 december 19-én készítettek, akkor valószínûleg azon egyszerű okból, mert az építészek rajza csak egy, az utcára vezetõ lépcsõt ábrázol, és ezért nem volt ok arra, hogy belevegyenek egy csúszdát, amely kilenc hónappal késõbb, 1943 szeptember 24-én megjelenik egy tervrajzon. (A.T.O., 327 o.). A III. krematórium romjaiban még ma is láthatók ennek a lejtõnek vagy csúszdának a nyomai; ezen egy kocsit ment, amelyen a hullákat szállították. 1989 -ben még maga Pressac is megemléltette ezt, és rögtön bemutatott ezekrõl a maradékokról egy fényképet. (A.T.O., 544 és 545 o. !). A keskeny lépcsõ az állítólagos "öltözõkamrához" túl kicsinek tûnik ahhoz, hogy azon

nagy embertömegek közlekedjenek.

4.4.2. A gázosító pince (88 o.)

Mert a rendelkezésünkre álló tervrajzok olyan pontatlanok, senki sem tudja pontosan megmondani, hogy hol volt ez a "gázosító pince", és mi volt a pontos funkciója. Lehet, hogy egy pincéről volt szó, ahol fertőtlenítőszeret tartottak: Zyklonos dobozokat, gázmaszkokat, szűrőket, zyklongranulát adatokat, doboznyitó készülékeket és hasonlókat. De más magyarázatok is lehetségesek. (v.ö. R.H.R., Nr. 3, 100 - 103 o.).

4.4.3. Egy gázszigetelt ajtó és tizennégy hamis zuhanyozó. (102 o.)

Utalok kritikámra, ahol hangsúlyoztam, hogy a gázszigetelt ajtók és zuhanyozók egy krematóriumban teljesen szokásos berendezések. (R.H.R., Nr. 3, 95 - 99 o.). egyébként jegyezzük föl, hogy a német dokumentumban nem tizennégy (hamis) zuhanyról, hanem tizennégy valódi zuhanyrózsáról van szó.

4.4.4. A "gázkamra" fűtése (93/94 o.)

Itt megint kritikámra utalok (R.H.R., Nr. 3, 104 o.), és hozzáteszem, hogy a javaslatot egy fűtés beszerelésére néhány nappal fölvetése után elvetették, amit Pressac maga is elismer. (100 o.) Tehát nem érdemes sokat beszélni róla.

4.4.5. A Zyklon B bevezetésére szolgáló készülék (100 o.)

Itt is megint kritikámra utalok (R.H.R., Nr. 3, 99-100 o.). Ismétlem, hogy ahogy azt ma is meg lehet állapítani, az állítólagos gázkamra plafonjában nincs nyílás ilyen célra- Emellett az olasz revizionista, Carlo Mattogno jogosan hívta föl figyelmemet arra, hogy Pressac hibásan fordított: a német szót: "Drahtnetzeinschubvorrichtung" - drótháló betolási készülék - "dispositif d'introduction en treillis de fil de fer" - "drótháló-bevezetési készülék" -nek fordította, és magyarázatában aztán mint "colonnes grillagées de versement du Zyklon B" - "drótoszlopok a Zyklon-B beszórására" hivatkozott rá. A "betolás" nem ugyanaz mint a "beszórás". Ez a német szó valószínűleg hálószerűen kialakított vasbeton hálót jelent, amelynek segítségével egy részt be lehet építeni vagy hozzáadni egy meglévő részhez.

4.4.6. A fa-fűvóberendezés (90 o. és 26 dok.)

Egy fűvóberendezés gyakran fából van. Pressac azzal magyarázza, hogy az

általán vizsgálta fűvőberendezés fából volt, hogy egy fém fűvőberendezés a gázkamrából elszívott gázok hatására korrodálódott volna. Tíz oldallal később (100 o.) azt mondja, hogy az SS pár nappal később azt határozta, hogy "A gázkamrák szellőztetésére szolgáló fa-fűvőberendezést kovácsoltvas fűvőberendezéssel cserél ki." Pressac ehhez a következő nyilatkozatot húzza elő a hajánál: "Schultze túlzott a korrózióveszély megítélésénél." (ugyanott). Ez a fűvőberendezés-történet egyébként jellemző Pressacra: Zavarosban halászás, zûzavar és tehetségtelen SS emberek, akiknek olyan gondolatmenetet tulajdonít, melyeket elejétől végéig maga talált ki.

4.4.7. A "normális" és "nem normális" gázkamrák (114 o.)

Egy zavaros rész azzal a "szörnyû hibával" foglalkozik, melyet állítólag egy egyszerû civil alkalmazott vétett "Testa"-nak írt levélben. Ez a "hiba" abból állt, hogy a levélben "normális gázkamrákról" van szó, és a "Testa" válaszlevelében ugyanez a kifejezés állt! Pressac ebből briliáns logikával azt a következtetést vonja le, hogy "nem normális" gázkamrák, azaz kivégzõ kamrák is léteztek! Ennek a levélváltásnak a szövegét nem közli. Csak egy - elég zavaros - összefoglalásra szorítkozik, amelyből az jön ki, hogy a "normális gázkamrák" a Zyklon-B-vel való irtásra, míg a "nem normális gázkamrák" a "készülékek átalakítása után" más féregirtóval, például a reginállal való irtásra szolgáltak. Ennek az az oka, hogy 1944 májusában kevés Zyklon-B volt elérhetõ.

4.4.8. Tíz mérõkészülék a kéksav-maradék mérésére (92 o)

A kéksav-maradék mérésére szolgáló mérõkészülékekkel szerencsére magunk mögött hagyjuk a "hibák", a "bûn indikációk" és "félbizonyítékok" keveset nyújtó területét, és végre megérkezünk egy "határozott bizonyíték"-hoz, sõt, "a" határozott bizonyítékhoz.

Mirõl van itt szó?

Egy gázkamra létezésérõl a II, krematóriumban. (93. o.) Meglep, hogy egy szokásos üzleti levélen a legkomolyabb vád hatalmas épülete nyugszik, amit csak a német nép ellen föl lehet hozni.

1943 március 2-án az erfurti Topf és fiai vállalat az auschwitzi központi építésvezetõségnek egy levelet küldött, amelyben tíz kéksav-maradék mérésére szolgáló mérõkészülék megrendelésérõl volt szó a II. krematórium számára. Ebben nincs semmi különös. Egy üzleti levél, melynek nincs titkos tartalma. Ennek témája a "krematórium, gázellenõrzés" szavak. A készülékeket kéksav-maradék mérésére szolgáló mérõkészülékeknek

nevezik. Könyvemben, a Mémoire en défense (La Vieille Taupe, 1980, 171 o.) az "appareil de détection du gaz restant"-ról beszéltem, ami a francia megfelelője a német "gázmaradék kimutató készülék"-nek. [22]. Ilyen készülékek mindenütt voltak, ahol elgázosítási anyagot raktároztak, és mindenütt ott, ahol Zyklon-B-vel férget irtottak. Az auschwitzi pusztító tífuszjárványokat és a krematóriumokban fölgravitalozott tífuszban elhunyt halottakat tekintve néha fertőtleníteni kellett ezeket a helyeket, és az érzékeny papírral működő mérőkészülékek használata szokásos dolog volt. Zyklon-B-t 1922-től mind a mai napig használnak lakóépületek, silók, könyvtárak, hajók, stb. féregtelenítésére.

Néhány trükknél, melyeket Pressac más történészekről vett át, fölfedezünk egy jó adag közömbösséget vagy becstelenséget, de látni fogjuk, hogy gyógyszerészünk ezen kívül olyan csalásokat is alkalmaz, melyek csak őt jellemzik.

5. A Pressacra jellemző csalások.

A múltban többször utaltam arra, hogy Pressac nem riad vissza csalásoktól sem. Ahogy említettem (67. o.), angol könyvének kritikájához írt egyik kiegészítésem címe "Les Tricheries de Pressac dans L'Album d'Auschwitz" (Pressacs csalásai az auschwitzi albumban), (R.H.R. Nr. 3, 149 - 152 o.). Ott inkorrekt módszereinek két nagyon föltűnő példáját emeltem ki: Az első esetben Birkenau egyik tervét szedte szét; ezen Pressac egy eltűnő utat jelölt meg, hogy azt a benyomást keltse, hogy az ezen járó zsidók szükségszerűen a krematóriumokban végezték. A második esetben fölcserélte a fényképek sorrendjét, és az egyes részek címét erőteljesen és csaló módon manipulálta.

A Les Crématoires d'Auschwitz-ban Pressac hallgatólagosan elismeri csaló működését mindkét esetben. A 60. oldalon a kihagyott utat, melynek eltüntetését én annak idején szemére vettem, diszkrétan újra életre kelti, és a manipulált fényképek itt nem találhatóak meg, azok sem, melyek et 1983-ban kiadott Album d'Auschwitz könyvében utolsókként mutatott be, mint nyilvánvaló bizonyítékokat a kivégző kamra létezésére.

5.1. Önkényes betoldások.

Pressac kedvenc zsebtolvajtrükkje abból áll, hogy egy teljesen ártalmatlan helyzetben a szövegbe behelyez egy vagy két szót, melyek ezt az összefüggést meghamisítják és azt a benyomást keltik, hogy a németek valamiféle bűnt követtek el.

Ott, ahol amint láttuk, egy okiratban "tizennégy zuhanyozóról" vagy zuhanyrózsáról van szó (102 o.), a szerző tizennégy (hamis) zuhanyrózsáról beszél.; amikor zárójelben beilleszti a "hamis" szót, megváltoztatja az idézett okirat értelmét és arra utal, hogy itt valódi kivégzőkamráról van szó, amelybe az áldozatok megtévesztésére zuhanyrózsákat szereltek be.

Itt egy három mondatból álló jelentés egy birkenauai Himmler-látogatásról:

"Végül meglátogatta a Birkenauai tábor egész területét (19. okirat). Aztán megnézte egy hollandiai zsidótranszport "szelekcióját" és a munkaképtelenek elgázosítását a 2. bunkerban. Végül meglátogatta a "Buna műveket" Monowitzban, amely akkor egy hatalmas építkezés volt. (142)" (54-55 o.)

Az első ellenőrizhető jelentés tényekre hivatkozik. A harmadik, szintén ellenőrizhető jelentés valóságos eseményről szól. De a két mondat közé beágyazott jelentés képzelt dologról szól: A kiválogatás és az elgázosítás, melyeket Himmler állítólag megnézett, a fantázia szüleménye. De mivel két valóságos, megtörtént és ellenőrizhető esemény közé ágyazta be, az olvasónak az lesz a benyomása, hogy ez is megtörtént és iratokkal igazolható dolog.

5.2. A nagy hazugság összekötése a kis valósággal.

Néha először bejelent egy nagy hazugságot, melyet aztán egy dokumentált kis valóság követ. Tekintsük a következő bekezdést:

"Az áldozatokat, kiknek száma 550 és 850 között van, egy vagy két heti intenzív munkával hamvasztották el a krematórium két kétkamrás kemencéjében. Emiatt a második kemence meghibásodott (108)" (42.o.)

Ha az idézett okira egy pillantást vetünk, melynek szövegét Pressac nem közli, kiderül, hogy ebben a bekezdésben az egyetlen igazság annyi, hogy egy bizonyos kemence egy nap meghibásodott.

Néha a kis valóság megelőzi a nagy hazugságot, mint például a következő bekezdésben, amely Dr. Wirthsel, a tábor főorvosával foglalkozik:

"Azt mondja, hogy a kiütéses tífusz járvány megint kitör, ha nem vezetnek be "különleges intézkedéseket" a higiéniai körülmények javítására. (256). Azt mondta, hogy nincs értelme annak, hogy az SS orvosok az újonnan jöttek között kiválasztásokat végeznek, ha a kiválasztott munkaképeseket rögtön elvinné a kiütéses tífusz, és hogy akkor minden vonatot közvetlenül a gázkamrába lehetne küldeni, ami ezt a különmunkát fölöslegessé tenné."

(105 o.)

Itt a szavakban: "akkor minden vonatot közvetlenül a gázkamrába lehetne küldeni, ami ezt a külön munkát fölöslegessé tenné" durva hazugság van. Ennek a hamisításnak az az eredménye, hogy Pressac Dr. Eduard Wirthset, egy főorvost, aki aggódott a tábor higiéniai körülményei miatt, olyan emberként ábrázolja, aki "tudott" az auschwitzi kivégző kamrák létezéséről.

A hazugság és valóság ilyen egybeágyazása természetesen azt is lehetővé tenné, hogy azt írja, Adolf Hitler valamelyik nap Berghofon elhatározta a zsidók kiirtását, és aztán a harmadik birodalom valamelyik fő tisztségviselőjét teázni hívta meg, vagy teaivás előtt határozta el Adolf Hitler a zsidók kiirtását; egy lábjegyzet utalna egy ellenőrizhető forrásra, amely megerősítené a teaivás tényét. Ezekben az esetekben a csalás túl nyilvánvaló lenne, de Pressac csalásai Himmlert, Hößt vagy az auschwitzi SS-embereket illetően nem leplezhetőek le olyan könnyen.

5.3. A tervrajzok retusálása.

Sok tervrajz van retusálva azok közül, melyeket Pressac rajzolt. Birkenaunak a 60. oldalán bemutatott tervrajza példa erre. Nem messze a krematóriumok területétől volt egy nagy négyszögletes terület, melyet a tervrajzok "B II f" - el jelöltek. Ennek baloldalán sportpálya, a jobboldalán férfikórház volt. Mind a sportpálya, mind a férfikórház rabok számára volt, zsidók és nemzsidók számára. Létük teljesen mindennapos. A sportpálya és a III. krematórium kertjét csak egy egyszerû szögesdrótkerítés választotta el, amelyen keresztül a játékosok és nézők beláthattak a krematórium területére. De a kiirtási elmélet képviselőinek nem kis gyomorfájást okoz egy "megsemmisítő tábor" rabjai számára készült sportpálya és kórház. Hogy lehet azt elmagyarázni, hogy az SS rabok tömegeinek tette lehetővé a krematórium közvetlen megtekintését, amelyben állítólag olyan szigorúan titkos dolgok történtek, s amely előtt, ahogy nekünk elmondják, naponta áldozatok ezrei álltak sorba?

Mivel Pressac a kórház ma túlságosan ismert jelenlétét nem tagadhatja le, talált egy módot arra, hogy a zavaró sportpályát, melyről a krematóriumra lehet látni, eltüntesse. Tervrajzán a 60. oldalán a jobboldalon, ahol a kórház állt, fehér mező van, és a baloldalon, ahova "sportpályát" kellett volna írnia, "B II f: kórház" -at ír. [24]. Ócska zsebtolvajtrükk!

Más tervrajzok is, így a 116. oldalán levő is hamisított, ezen például feketén-fehéren "gázkamra" áll, pedig az eredeti terveken szó sincs ilyesmiről.

5.4. Csalás még a címekben is.

Pressacban úgy meggyökeredzett a szokás, hogy egy hazugság után valóság, vagy egy tény után hazugság következzen, hogy ez még néhány fejezetének címében, sőt saját művének fő és alcímében is nyomon követhető.

A VI. fejezetben írja: "A Mogilew-szerződés és az első mérgezgázzal való emberölések Auschwitzban (38.o.), míg a következő fejezet címe: "A zsidókon végzett tömeggyilkosságok kezdete és a kiütéses tífusz -járvány (51.oldal). Ahogy látni fogjuk, az első esetben a valóság előzi meg hazugságot és a másodikban hazugság előzi meg a valóságot. Az első esetben egy tényleg megkötött szerződés, a "Mogilew-szerződés" a hamvasztókamrák építéséről támogatja az auschwitzi kivégző kamrákról szóló hazugságot, a másodikban a kivégző kamrás hazugságot a valóban pusztító tífuszjárvánnyal támasztja alá. Itt még érdemes hozzátenni, hogy Pressac a maga módján kihasználja a nagyon sok olvasó esetében fönnálló összecserélését a krematóriumkemencének és "gázkamrának", valamint kihasználja a tényt, hogy sokan nem tudják megkülönböztetni a tífuszjárvány áldozatait az "elgázosítottak"-tól.

A mű címe és alcíme illusztrálják az ilyenfajta csalást: A cím "Az Auschwitzi krematóriumok" helyes, az alcím - A tömeggyilkosság technikája - hazug. Pressac itt hamis kártyákkal játszik, amikor kihasználja a nagyon elterjedt téves összekapcsolását a "krematóriumok" szónak a "gyilkossággal".

5.5. A "gázkamra" (azaz: kivégző kamra) szó használata a "hullapince" helyett.

A szerző leggyakrabban használt csalása abból áll, hogy minden adandó alkalommal "gázkamra" szót használja a "hullapince" helyett. Például ezt írja:

"1943 március 10-én Schultze és Messing körülbelül 16 órán keresztül tesztelte a II. krematórium gázkamráját. A szerkezet nyilvánvalóan nem működött még teljesen jól, mert Messing ott 11-én további tizenegy órát és 13-én még tizenöt órát dolgozott ott. (227) (94 o.)

A 227-es megjegyzés olyan okiratra hivatkozik, melynek tartalmát nem közlik velünk; ez az okirat leleplezi, hogy a két ember nem egy kivégző kamra szerkezetén hanem egy hullapincén dolgozott, melyet Pressac önkényesen "gázkamrának" keresztelt el. Van képe hozzáfűzni: "Kísérleteket végeztek a Zyklon-B előzetes bedobása után". Ez alkalommal nem használ megjegyzést, valószínűleg azért, mert a közvetlen megelőző megjegyzés elé arra, hogy egy merő kitalációnak komolyságot kölcsönözzön.

5.6. A "gázkamra" (azaz: kivégző kamra) szó használata a hullatároló kamrákra.

A csalás egy másik formája abból áll, hogy okiratokat idéz a hullatároló kamráról, és eközben az olvasóban azt a benyomást kelti, hogy itt csak kivégző kamrákról lehet szó. Az egyik előmunkásról ezt írja Pressac:

"Munkanaplójába ezt írta be: "gázszigetelő ablakok átszerelése". Március 2-án, miután abban a részben, ahol az ablakokat beszerelték, felöntötte a betont a padlóra: "padlót betonozni a gázkamrában". (233). (97. o.)

Mint olyan gyakran, Pressacnál a megjegyzés csak az olvasó szemének bekötését szolgálja, és nem eredeti szöveg. A szakértőnek például körül kell néznie a lakatosműhely könyveiben ahhoz, hogy fölismerje, hogy itt egy tetvetlenítő kamráról van szó. A lengyel Jan Sehn, Höß vizsgálóbírója kivonatokat állított össze ebből a könyvből. Akarata ellenére megmutatja nekünk, amikor a 459. sz. okiratot 1943 május 28-ról idézi, hogy ezt a fajta gázkamrát a németek Auschwitzban "irtó gázkamrának" vagy egészen egyszerűen "gázkamrának" nevezték. Az ezzel kapcsolatos okirat így hangzik:

"Hullatároló kamra K.L. Auschwitz I [...]. 1. Veret az ajtóhoz kerettel és benéző réssel a gázkamrának."

1989-ben Pressac egészen becsületesen jelentette, hogy Birkenauban a tetvetlenítő barakkban a "gázkamra" föliratot fedezte föl közvetlenül a "mosdó és fürdő" szavak fölött, és hozzátette: "A zuhanyok és gázkamrák összekapcsolása a rabokban azt az elképzelést ébreszthette föl, hogy 'a zuhanyozók gázkamrák'". (A.T.O, 549 o.)

1993-ban megjelent könyvében nem tesz semmit azért, hogy olvasói ne cseréljék össze a kétfajta gázkamrát, hanem csaló módon támogatja is ezt, amikor, anélkül hogy kifejezetten hangsúlyozná, azt a benyomást kelti, mintha a németek, amikor a "gázkamra" szót használták, az alatt mindig kivégző kamrát értettek.

5.7. Okiratok, melyek nem állnak összefüggésben a bebizonyítandó tényekkel.

Az állítólagos "égető árkokhoz" (emlékeztetünk arra, hogy ezek fizikailag lehetetlenek, különösen Birkenau mocsaras területén) ezt írja Pressac:

Az V. sz. kemence [azaz az V. krematórium] gyorsan túl lett terhelve, és így három 15 méter hosszú és 3.5 méter széles árkot ástak ki a gázkamrák mellett, hogy ott hamvasszák el a szabadban az áldozatokat. (57. okirat)" (116.o.)

Az 57. okirat semmi ilyesmit nem bizonyít be, még csak utalást sem ad ilyesmire. Egy fényképről van szó, amely már egy fél éve járja útját a zsidók megsemmisítéséről szóló könyvekben vagy cikkekben. Ezt a fényképet nemcsak az égető árkok, hanem a kivégző kamrák létének bizonyítékeként is használják. Nem lehet bebizonyítani, hogy ki, mikor és hol vette föl. Civileket mutat egy halom mellett, amely a földön szétszórt meztelen hullák halmának tűnik. A távolban világos füst száll föl, amely nem a hulláktól, hanem a rözsétől tűnik eredni (ha a fénykép valódi, akkor a füst egy tűztől is származhat, amelyet a rovarok és bûz ellen gyújtottak meg.) Gödröt nem lehet a képen látni.

5.8. Fiktív referenciák használata.

Pressac csalásának egy másik formája abból áll, hogy az általa személyesen kitalált dolgoknak egy megvizsgált és igaznak talált tény hitelét kölcsönzi. Ahelyett hogy azt írná: "megváltoztattam nézetemet, és ma úgy gondolom, hogy [...]" ezt írja: "Ma úgy vélik, hogy [...]"

1989-ben halálosan biztosan tudta, és ezt le is írta, hogy Auschwitzban az első emberelgázosítás 1941 szeptember 3-án történt (A.T.O., 132 o.).

Négy évre rá új könyvében ehelyett ezt írja:

"Ma az első mérgezgázzal végzett emberölést 1941 december 5-e és vége közé teszik." (41.o.)

Éppen olyan kevésbé indokolja meg ezt az új dátumot, ahogy a régit sem indokolta meg. Nem nevezett és a valóságban nem létező embereknek személyes véleményt tulajdonít, aminek a bevallása az ő számára kellemetlen. Ezzel a húzással bújik ki a feladat alól, hogy közölje velünk, miért változtatta meg véleményét, és most a dátumot illetően sokkal bizonytalanabb lett. Szívesen hiszek Carlo Mattognonak, aki Pressac új könyvéből írt dolgozatában közli, ő 1992-ben elmagyarázta Pressacnak, hogy az első elgázosítás nem történhetett meg Auschwitzban, és 1941 szeptember 3-án ott ilyesmi teljes bizonyossággal nem történt. (v.ö. Carlo Mattogno, Auschwitz: La prima gasazione, Edizioni di Ar, Padua 1992, 190 o.).

De ugyanezt a húzást alkalmazza Pressac, amikor ezt írja:

"Ma azt gyanítják, hogy ebben a krematóriumban csak kevésszámú emberölést hajtottak végre mérgezgázzal, de számukat magasabbra tették, mert a közvetlen vagy közvetett tanúk vallomása a legmélyebb benyomást tette." (43.o)

A "gyanítják" mögött, mely többes számra tûnik utalni, egyetlen egy személy "én"-je rejlik, aki "gyanít".

1989-ben Pressac az I. krematóriumban történt emberelgázosítások számát 10 ezerre taksálta (A.T.O., 132 o.). Ma "relatív kevés elgázosításról" beszél, és nem nevez meg számot. Tehát ebben az esetben is megváltoztatta véleményét, de nem közli velünk, miért, és a kötetlen adatokhoz menekül.

Egészen mellékesen említve, a hazugság magyarázata, hogy ne nevezzük igazolásának, rendkívüli módon felvilágosít bennünket: közvetlen (melyik?) vagy közvetett (ez mit jelent?) tanúkra valami olyan mély benyomást tett, hogy az elgázosítottak számát "magasabbra taksálták".

A "viszonylag kevés elgázosítás" a majdaneki múzeum igazgatóhelyettesnőjének kibúvójára emlékeztet, aki, amikor Pressac gázkamráról kérdezte, azt válaszolta, hogy ezt a gázkamrát "kevésszer, tényleg nagyon kevésszer" használták, ami, ahogy írónk arany humorával hozzáfűzte, azt jelentette, hogy azt "egyáltalán nem használták". (Jean-Claude Pressac, "Les carences et incohérences du "Rapport Leuchter"" - Hiányok és összefüggéstelenségek a "Leuchter-jelentésben" La Lettre télégraphique juive, 1988 december 12, IX o.).

5.9. Egy akarattal életben tartott gondolatzavar.

Írónk alapjában véve rendkívül zavaros elme. De tudatosan használja sajátságos szellemi zavarodottságát, hogy összezavarja olvasóit, azok ítéletét összefüggéstelen magyarázatokkal ködösítse és átrázza azokat. Akarattal még zavarosabban ír, mint ezt normális esetben tenné, és ezzel hasonlít a szamarat játszó szamárhoz, mert ez hasznára van. Egész oldalaknak, mint például az, amelyek az első "egyértelműen "bûnös hibáról" írnak, tulajdonképpen egész világosaknak kellene lenniük, mert ezekben végre egy egészen különösen fontos esemény van leírva (76. o.), de nem; úgy tûnik, hogy ezek tudatosan egész kaotikusan vannak írva. Másutt egész mondatok, mint "ezek a hivatalos számok belső propagandahazugság eredményei, mégis megbízhatóak" (103 o.) teszik lehetővé írójuk számára, hogy minden felelősségből kihúzza magát és kétértelműségek mögé bújjon.

Az 58. oldalon találunk egy zavaros bekezdést, amely mögött csak szándékosság rejtőzhet. Pressac itt arról a "trükkről" ír, amit az auschwitz SS-emberek szerint kigondoltak, hogy Berlinben ne vegyék észre, hogy a tífuszjárvány kibújt ellenőrzésük alól. Tehát az SS-emberek elhatározták, hogy a hihetetlenül magas fölhasznált gázmennyiséget "A zsidógyilkossággal" magyarázzák! Míg Pressac szerint a Zyklon-B-nek 97-98%-át használták féregtelenítésre és csak 2-3%-ban zsidóelgázosításra (a gyógyszerész nem árulja el, hogy hogyan jutott ezekhez a számokhoz), az SS-emberek elhatározták, hogy Berlinnek azt magyarázzák be, hogy a szállított Zyklon B legnagyobb részét az I és II bunkerben való elgázosításokra használták; noha Berlinben a felelős SS vezetés ismerte a "kezelés" eredményét, nem ismerték a részleteket. Ennél zavarosabban nem is fejezhetné valaki ki magát. (u.o.)

A történet folytatása sem nem világosabb, sem nem összefüggőbb. Egy ilyen gyűjtemény előnye a gázkamra mítosz megkedveltetésére, hogy nincs egységes érvrendszer, melyet kritizálni lehetne.

5.10. A kötéláncos és a kókler

A csalásait takaró zavar előállításának másik módja, hogy Pressac, amikor egy jelenség magyarázatára valamiféle abszurd magyarázatot talál ki, ezt az abszurditást az SS-emberek számlájára írja. Vegyük a IV. és V. krematóriumban az elgázosítás folyamatát. Ezeknek az épületeknek a konstrukciója miatt Pressac kénytelen föl találni egy SS embert, aki az épületeken kívül egy létrával sétál, az említett létrát a zyklonbedobólyukak közelében fölállította, egyik kezével kinyitotta a tetőt, a másikkal beszórta a zyklongranulátumot; az SS embernek mindig hatszor kellett ezt a cirkuszi mutatványt elvégeznie. 1989-ben Pressac az A.T.O. (386 o.), azt írta, hogy az SS-ember minden alkalommal háromszor mászott föl a létrára, ami azt jelentette, hogy összesen tizennyolcszor kellett a létrára föl és lemászni. Pressac ezt a munkamódszert "irracionálisnak", "nevetségesnek" és "cirkuszbá illőnek" tartotta, de hozzátette: "A tábori hatóságoknak az volt a véleménye, hogy kis testi erőfeszítés tényleg jót tett - "a world of good"- az elgázosításért felelős szanitécnek. Az SS-ember munkája hasonló volt egy kötéláncoséhoz -írta az Auschwitzi Krematóriumokban. (97.o.) De valójában kötéláncos nem más, mint a mi kóklerünk egyik kedvenc számának előadása közben.

5.11. Nagy adag csalás: az emberek elgázosításának két leírása.

Az emberek elgázosításának leírása kellene hogy az új Pressac-könyv

központi témája legyen, de ezek csak nagyon csekély részt tesznek ki. A 41-42 oldalon röviden utal az emberek elgázosítására a 11 blokkban, majd az I. krematóriumban, míg a 95. oldal egy része mérgeggázzal való emberölést ír le a II. krematóriumban. És ez minden!

Hogy megbecsüljük a csalások számát, elegendő, mindkét esetben egyrészt azokat a terhelő állításokat összeszámolni, melyeket semmiféle bizonyíték, forrás vagy utalás nem biztosít, másrészt azokat az állításokat, melyek bizonyítékokra, forrásokra vagy utalásokra látszanak támaszkodni.

Az utóbbi esetben az olvasó észre fogja venni, hogy mindig az orránál fogva vezették: vagy névtelen tanúvallomásokra hivatkoznak, vagy olyan tanúkra, akikről Pressac máshol elismeri, hogy vallomásukat óvatosan kell kezelni, vagy olyan tanúkra, akik nevét elhallgatják tőlünk. (Ez esetben a naptárt idézik forrásként), vagy olyan okiratokat, amelyek a "kis valóságot" bebizonyítják, és semmi közül sincs a "nagy hazugsághoz". Ezt a 106-109-es megjegyzéseken lehet megállapítani, másrészt a 228-230-as megjegyzéseken, és azokon az utalásokon, melyek a 30-35 okiratokhoz vannak mellékelve.

Példaként bemutatunk egy okiratot és egy megjegyzést.

A 30. sz. "okirat" nem áll másból, mint egy Zyklon B-doboz fényképéből! A 228-as megjegyzés a naptárra utal (440 o.)

Ha a megnevezett művet az adott helyen megnézzük, fölfedezzük, hogy Pressac ezt a művet, melyet 107-es megjegyzésével hevesen kritizált, az 1492 krakkói zsidó elgázosításának a képzelt realitásából vette. A naptár kiadója, Danuta Czech, a történetet az elkerülhetetlen Henryk Taubertől kapta, aki, mint ahogy hangsúlyozza, saját vallomása szerint semmit sem látott, mert a különítményt, melynek tagja volt, az elgázosítás ideje a németek alatt bezárták a II. krematórium boncolótermébe!

5.12.Csalások zuhataga.

Maradjunk még egy ideig az 1492 zsidó elgázosításánál a II. krematóriumban.

A fősorolt csalásoktól eltekintve külön utalnunk kell arra, hogy Pressac ebben az esetben minden neki kellemetlen adatot ignorál. Az SS-emberek azon egyszerű okból nem dobhatták be a Zyklon B-t a tetőn levő négy lyukon keresztül, mert ezek a lyukak - ahogy ezt ma is ellenőrizni lehet - egészen egyszerűen nem léteztek.

Pressac emellett nagyon jól tudja, mert olvasta az okiratok, melyeket már 1980-ban nyilvánosságra hoztam, különös tekintettel a nürnbergi NI-9098 és NI-9912[25] sz. okiratokra a Zyklon B-ről és annak használatáról, hogy a különítmény tagjai soha az életben nem tudtak volna "tíz vagy tizenöt perc múlva" a gázkamrába bemenni, hogy egy 210 m²-es teremben azt a titáni föladatot oldják meg, hogy levágják az áldozatok haját, kihúzzák aranyfogaikat, levegyék gyűrűiket és ékszereiket, 1492 hullát egy kis fölvonóhoz húzzanak és a hullákat "két nap alatt" elégecsék (95.o.). Tudja, hogy a ciánhidrogéngáz, mely a Zyklon B fő alkotóeleme, keményen megtapad a felületeken, hogy a szellőtetés utána hosszadalmas és nehézkes (egy föld feletti ablakokkal ellátott szoba szellőtetéséhez majdnem egy egész nap szükséges), hogy megtapad a hajon, a bőrön és a nyálkahártyán, és úgy áthatja a testet, hogy veszélyes a ciklonkezelt hullákkal való foglalkozás (a mérgezés a bőrön keresztül is terjed). A különítmény semmi esetre sem törhetett volna be egy ciánhidrogéngáz-óceánba, hogy ebből minden áron 1.492 zyklonmérgezésben meghalt hullát kihozzon. Még egy különleges szűrővel (J szűrő) is tilos minden nehéz munka, mert ez meggyorsítja a lélegzést, és ilyen erőfeszítés esetén a gáz átszivárogná a szűrőn. Pressac olyan erősen tekerheti ventillátorait, ahogy csak akarja - a világ egyetlen ventillátora sem képes pár perc alatt kihúzni a padlóból, a tetőből, a falakból, az ajtóból, a hullák testéből vagy az testek között fölhalmozódott gázmaradékokat. Utalok itt az US-gázkamrákban egy egyetlen kivégzendő esetén a ciánhidrogéngáz alkalmazásakor használt technikára (S. Thion, *Vérité historique ou vérité politique?*, La Vieille Taupe, Párizs, 1980, S. 301 - 309; dt.: *Történelmi valóság vagy politikai valóság?*, A barátok kiadója, Pf 217, D-10182 Berlin 1994).

Ami az 1492 holttest két nap alatt elvégzendő elhamvasztását illeti 15 koksszal fűtött, a 24 órától valószínűleg csak 12 órán át működő kemencében, így Pressac tudja, hogy ez lehetetlen, mert így napi 50 hamvasztás lenne lehetséges (manapság egy gázzal működő, ennél fogva sokkal hatásosabb krematórium kemence nyolc óra alatt háromtól ötig terjedő hamvasztásra képes.)

És hol tartották volna az 1492 elgázosított hullát elhamvasztásuk előtt? Az író, akinek olyan sokszor tették föl ezt a kérdést, tudja, hogy erre nincs válasz.

De itt még egy kérdés jelentkezik:

Pressac szerint a négy krematóriumot emberek kivégzőházává alakították át.

Így a II. és III. krematóriumot, azaz a naponta meghalt emberek fölgravitálására és elhamvasztására szánt helységeket titokban más célra használták, az elsőt öltözőnek, ahol a zsidóknak le kellett vetkőzniük (2. hullapince), a másodikat pedig gázkamraként, ahol az előbb említett zsidókat elgázosították (1. hullapince). Ez esetben nem ismerhető föl, hogy a németek, akik naponta száz embert fölgravitáltak, akik főleg járványokban haltak meg - olyan járványokban, melyek a krematóriumok tervezéséhez és építéséhez adták meg a lökést; [27] ami a II. és III. krematóriumra igaz, mutatis mutandis igaz a IV. és V. krematóriumra is. [28]

A következő a probléma:

Ha a krematóriumnak nevezett épület tényleg csak a mészárlás helye volt a zsidók fölvétele, legyilkolása és elhamvasztása számára, akkor hol gravitáltak föl és hamvasztották el a Birkenauban naponta meghalt rabokat - akik főleg tífuszban haltak meg?

Másképp kifejezve: Hol voltak az igazi auschwitz krematóriumok?

Pressac csak nagyon nem szívesen hajol meg a tények járma alatt. Amit legalábbis alapvetően minden történésznek tudnia kellene, azaz a fantáziát és hazugságot elvetni, attól ő viszolyog. Neki sokkal jobban fekszik a képzelgés, különösen a regényes fajta.

6. A regényíró elkalandozik.

Ha valaki történelmi tanulmányt ír, akkor általában nem sokáig álldogál a stílus kérdésénél. Egy történész, aki nem tudja magát olyan könnyen kifejezni, jelentősebb lehet, mint valaki, aki elegáns stílusáról ismert. De Pressac nem sorolható be egyik csoportba sem. Elbeszélésének koncepciója, szókinccse, fordulatai egyediek slamposságukat, közönségességüket és nehézkességüket illetően. Ha csalódom, akkor kérem nevezzenek meg egyetlen történelmi művet, - akár elbeszélő fajtát -, ahol ennyire szegényesen fejezik ki magukat, ennyi általánosságot, kétballábasságot és együgyűséget találunk, mint az alanti részletekben. Pressac szárazon és unalmasan ír, különösen akkor, amikor szeretne magasröptű és virágos vagy színes nyelvet használni.

Íme pár példa a nekünk ígért "a megsemmisítő gépezet pontos történetéből" (1. o). ; nem kommentálom ezeket. Azt tanácsolom az olvasónak, hogy minden esetben tegye föl az egyszerű kérdést: Hol az örödögben van a bizonyíték arra, amit Pressac, aki nekünk "pontos történetet" ígér, elmesél?

[Megjegyzés: A Pressac-könyv két német fordítónője jelentősen mérsékelte az eredeti francia szöveg közönségességét].

"Prüfer Naumannal telefonált. De sikerült megegyezniük és az SS-ember fölakasztotta a kagylót" (28.o).

"Naumann nyilvánvalóan nem volt 'normális' SS-ember, mert egy igazi SS-ember soha nem kért bocsánatot, akárhogy is viselkedett." (u.o.)

"Ez a megbízás a mérnöknek nagyon nagy örömet szerzett [...] . Kollégája, Schultze viszont egyáltalán nem örült neki." (30.o.)

"Egy jó hír gyakran nem jár magában." (u.o.)

"Ugyancsak 24-én Naumann udvariasan érdeklődött [...] " (u.o.)

"De most Prüfer, aki szerencsését ki akarta kényszeríteni, döntő hibát vétett [...]. Olyan ügyesen intrikált [...]..." (u.o.)

"Egy bizonyos Heider, SS-Oberscharführer Berlinből [...] " (u.o.)

"Ettől fogva [...] láthatatlan harcot folytattak a halál ellen, hogy megakadályozzák a rájuk erőszakolt üzletet." (u.o.)

"[...] hála az ügyes adminisztratív késleltetésnek [...] és egy előre nem látott tűznek (amelyet valószínűleg a szövetségesek egy bombatámadása okozott [...])" (u.o.)

"[...] röviden és velősen közölték velük [...]" (u.o.)

"És mert Ludwig Topfnak nem voltak jó kapcsolatai a pártvezetőséggel, [...] A vállalat alkalmazottai együtt éreztek vele, mert Ludwig szeretetreméltó ember volt, aki ismerte saját határait. teljes ellentéte volt házas öccsének, aki agresszív, hiú és különösen szigorú volt." (36. o.)

"Ez természetesen szemenszedett hazugság volt [...] " (u.o.)

"Az, hogy hálával tartozott nekik, Ludwigit kényszerhelyzetbe hozta, és számára halálos csapdává vált, ahogy ezt a következő események fogják megmutatni (fejezet vége)" (u.o.)

"Prüfer nem írt többet a - valószínűleg egyetlen - Bishoffnak írt magánlevélben. De valójában Prüfernek éppen egy hihetetlen kérdést tettek

föl, amely őt a legszebb gazdasági reményekre jogosította föl [...]" (38.o.)

"De Prüfer most is ugyanazt a hibát csinálta [...] - nem ismerte föl saját határait [...] Prüfer tombolt, de hiába, mert értelmetlennek tartotta Kammler ellen harcba szállni [...]" (45-46 o.)

"Most a politikai osztály SS-emberei kapcsolódtak bele a dologba; féltették "értékes" életüket [...]" (49. o.)

"Himmler ezt a förtelmes és bûnös munkát egyszerûen továbbadta Hößnek, aki - noha kemény börtönõr volt - nem örült a kétséges dicsõségnek, melyben része lett." (56.o.)

"A zsidóktól 'visszahozott' pénzbõl finanszírozta a Reichsführer SS a Waffen-SS osztályok iránti vad szenvedélyét" (u.o.)

"Emiatt a váratlan pénzösszeg miatt, és mert Himmler úgy vélte, hogy a zsidók levetkõzése szabad ég alatt rendetlenül hat [...]" (u.o.)

"És így a következõ trükköt eszelték ki: a hihetetlenül magas gázfogyasztást a zsidógyilkosságokkal magyarázták." (58.o.)

"De a kiütéses tífusz -járvány nyomása alatt, mely naponta 250-300 halálos áldozatot követelt - éspedig mind a rabok, mind a civil munkások és SS emberek között is, akik ezeket a túlvilágra követték[...]" (62.o.)

"Emellett az SS emberekkel folytatott beszélgetésekbõl megtudta - noha nem lett volna szabad megtudnia - hogy mi történt a birkenwaldi zárt területen" (65.o.)

"Prüfernek tulajdonképpen pechje volt, mert Bischoff erõsen leszidta Ertlit Berlibõl való visszatérése után [...]" (67.o.)

"Noha ez a vállalkozás értelmetlen volt, éppen úgy, mint Prüfer krematóriuma, de Topfnak ez a két kitûnõ mérnöke nem volt tudatában annak, hogy áthágták a normalitás és abnormalitás határát. Így ennek következtében tettestársak lettek a bûnös embermegsemmisítésnél." (69.o.)

A három SS ember ebédre visszatért Auschwitzba. Nem tudjuk, hogy megtudták-e enni azt." (58. oldal a francia kiadásban, a németbõl hiányzik.)

A két hónap folyamán, amikor a lezárt területen a tömegsírokat ürítették ki, a pokol Birkenwald közepén kinyitotta vörösen izzó torkát." (73.o.)

"1942 szeptember 23-án SS-Obergruppenführer Pohl meglepetésszerű látogatást tett Auschwitzban, hogy kitalálja, mi folyik itt és mi történik az engedélyezett tonnányi nagyságrendű Zyklon B-vel. Amikor a Zyklon B használatáról érdeklődött, azt a választ kapta, hogy azzal egyidejűleg tetveket és zsidókat semmisítenek meg. Pohl, akit könnyen meg lehetett lepni és érzékeny lélek volt, nem kérdezősködött tovább. Rögtön visszatérte után megbízta az SS orvost, Ernst Grawitzot, hogy foglalkozzon a kiütéses tífusz-járvány megfékezésével, melynek látta nagyságrendjét. Grawitz, aki buta, beképzelt és agresszív ember volt, 25-én jött meg Auschwitzba, ahol szakszerűtlen tanácsai rosszabbá tették a tábor higiéniai viszonyait." (74.o.)

Holik és Koch visszatérése Erfurtba szóbeszédre adott alkalmat a vállalatnál. Mivel Prüfer csoportjához tartoztak, jelentették neki a látottakról, többek között a Birkenwaldi lángtengerről is. Ha a mérnök tudta is hallomásból, hogy mi folyt ott, annak kihatásaival még nem szembesült ilyen módon. Az elbeszélések hatása alatt azt tanácsolta nekik, hogy hallgassanak erről, és menjenek haza karácsonyra. Holik, aki már volt Buchenwaldban, és a koncentrációs táborok légkörét keménynek és könyörtelennek látta, nem tudta elképzelni, hogy Hitler zsidóellenes beszédeit olyan szörnyű módon ültetik át a gyakorlatba, ahogy azokat Koch és ő átérték. Topf egy leveléből 1943 március elején kiténik, hogy a két ember beszélt. Vagy a gyárban, miután a Topf fivérek kikérdezték őket auschwitzi tartózkodásukról, vagy otthon családjuknak és barátaiknak, akik a hallottakat rögtön közölték a vállalat vezetőségével. Ahogy a történet kiszivárgott, Prüfert berendelték a Topf testvérekhez és magyarázatot kértek tőle. Ez a megbeszélés 1943 január elején történt. Prüfer számára egyszerű volt udvariasan megérdeklődni Ludwig Topfnál, hogy a karácsony a bájos Ursula Albrecht kisasszony társaságában ugyanolyan kellemes volt, mint egy évvel azelőtt, és hozzáfűzni, hogy a kisasszony biztosan nagyon meg volt könnyebbülve és boldog volt, hogy az igazgató úr már nem katona. Ernst-Wolfgang Topfot is, aki az első szerződéseket jóváhagyta Auschwitzcal és büszke volt a szerződésekre, melyek szerint tíz háromkamrás kemencét adtak el a II. és III. krematórium számára, szintén könnyen meg tudta győzni arról, hogy a konkurencia, Heinrich Kori vagy a berlini Didier-Werke kapták volna meg az üzletet, ha a Topf cég "krematóriumépítő" osztálya nem előzte volna meg őket. A Topf-kemencék emellett nem játszottak szerepet a Birkenwald szörnyűségekben; ezek kizárólag higiéniai célokat szolgáltak, mégpedig a betegség okozóinak megsemmisítését tűz segítségével. Ernst-Wolfgang Töpfer elfogadta Prüfer kitérő magyarázatát, és Ludwig Topf sem mondott ellent neki. Ő ki volt kapcsolva a dologból, mert a hadseregből való visszatérése után ő írta alá az árajánlatokat a II. krematórium szellőztetésére,

és a kilenc hónappal későbbi aláírásával a IV. és V. krematóriumok szellőztetésére, - melyek egyértelműen bűnös célt szolgáltak - teljesen belebonyolódott a dologba." (81-83. o.)

"Csaló aggodalommal állapította meg [Prüfer], hogy a IV. krematórium kemencéjének garanciájának vége volt [...]" (101. o.)

"Topf határozottan visszautasította a boltív összeomlását [...]" (104 o.)

"Topf védekezett a vád ellen és a maga részéről Köhlert vádolta azzal, hogy az nem megfelelő anyagot használt, amit ez határozottan tagadott." (104. o.)

"[Egy Himmler látogatás alkalmával]. A kocsisor átment a hídon, mely a vasúti sínek fölött ment át, és megállt a teherpályaudvaron, hogy megtekintsék az új krumplitároló termeket, melyek előtt a zsidók kiválasztó lejtője volt (okirat 49). Innen gyorsan visszamentek Birkenaubá. Ezután megtekintették az I és II építési fokát a KGL-nek, valamint a krematóriumokat és a csapatok szálláshelyét. 'Elismerően nyilatkoztak a rabok szállásainak tiszta belső építéséről az új második építési fázisban.' mondja a jelentésnek a Birkenaura vonatkozó része. Az SS-emberek röviden elmentek a víztisztító berendezés (okirat 50) és a KGL két építés alatt álló burgonyarakára mellett, majd gyorsan továbbmentek Harmensebe, ahol a kacsatenyésztő telep, a tyúkistállók és az új Weichsel-duzzasztógát közelében halászati telepek voltak. Egy kisebb közlekedési baleset nem lassította a vizsgálat menetét. Végül elérték a Budy-i női táborát a disznóólakkal (okirat 51), a lóistállókat és a faiskolát. A gyors utazást a főúton folytatták, mely Raisko fele ment, ahol a Waffen-SS higiéniai intézete és a mezőgazdasági kísérleti telepet melléképületekkel együtt (okirat 52) tekintették meg nagyon alaposan. Gyors lépésekkel haladtak el a zöldségtermesztő melegházak mellett [...]" (109. o.)

"[...] ami miatt hangosan csalódásukat nyilvánították ki, és a csalódás hangjai melyek nem tudták a gyáva, általános megkönnyebbülést elrejtteni" (110.o.)

"[...] ahol bőségesen ettek" (u.o.)

"[a XI fejezet címe: rémségek, bürokratizmus és a nyomok megsemmisítése" (112. o.)

"A főhivatal elnöke nagyvonalú volt, nagyon nagyvonalú" (117.o.)

"Eltekintve az általános problémáktól [...] Pohlt megdöbbenett a cigánygyerekek, akik a Noma gyerekbetegségben szenvedtek, és akik a

rákszerű daganatok és a rossz-szagú sebek ellenére lázas szemeikkel ránevettek. Ezeknek a kis borzas madaraknak a pillantása, akik a zöld lóistálló-barakkok kapui előtt álltak mozdulatlanul, fölöttük a mélykék ég, és tőlük balra két nagy kémény, melyekből lángok jöttek ki, és jobbra egy kis fehér felhő, amely a nyírfaerdőből (=Birkenwald) szállt föl - ennek a képnek hatására Pohl megértette, hogy irányítása az etika minden törvényét megsértette, és emiatt ő örökké bűnös lesz. Visszaemlékezett 1933 május 22-e, hétfőre, arra a napra, amikor Himmlerrel találkozott a Kieli kaszinó kertjében és megátkozta azt a napot. De még ennél rosszabb is következett." (118.o.)

Fiatal korában Pressacot erősen befolyásolta Robert Merle egy könyve (La Mort est mon métier - Foglalkozásom a halál - 1952), melynek alapja Rudolf Höß története, aki az Auschwitz-i tábor három parancsnokának egyike volt. (A.T.O., 539. o.). Arról ábrándozott, hogy egy regényt írjon, mely leírta volna a világot a németek győzelme után 1945 vagy 46-ban. (A.T.O, 541 o.), és ebben a regényben megesküdtött volna arra, hogy a zsidókat irtották Auschwitzban. A "Les Crématoires d'Auschwitz. La Machinerie du meurtre de masse" bizonyos fokig az a regény, melyről álmodott.

7. Végkövetkeztetések

Pressac úgy vélte, hogy középutat talált a kivégzési és revizionista tétel között. Saját tétéle, amint láttuk, zavaros és furcsa; egy teljesen alárendelt civilekből és katonai mérnökökből és technikusokból álló személyzet állítólag alattomos módon az ártalmatlan hullapincéket kivégző kamrákká alakította át, melyek technikai felépítését és működését a szerző nem tudja tudományosan elmagyarázni.

Pressac azt az utat választotta, hogy ignorálja az anyagi realitásokat: a helységeket, melyeket ma is meg lehet nézni Auschwitzban és Birkenauban, és ő ezeket "gázkamráknak" meri nevezni; a Zyklon B kezelésének veszélyességét; a gázmaradékok hatástalanításának nehézségét; a krematóriumban elgázosított hullák elhamvasztás előtti felvételére és tárolására nincs hely; a naponta meghaltak fölvetelére, fölgravatolására és elhamvasztására teljesen hiányoznak a helységeket (az erre a célra tervezett krematóriumokat állítólag átminősítették vegyi gyilkosság házává, melyek a zsidók fölvetelével, elgázosításával és elégetésével foglalkoznak!); az ilyen nagymennyiségű hulladék elégetésének lehetetlensége a krematóriumokban. Módszerei közé tartozik a csalás és átverés is, különösen az okiratok, forrásmunkák és utalások kezelésénél.

Munkájának eredménye szomorú. Művéből egyetlen érdekes információt lehet használni, és ez az, hogy szerinte az Auschwitzban és Birkenauban elgázosított zsidó áldozatok száma 630 ezer volt és az összes áldozat száma 775 ezer, vagy fölkerekítve 800 ezer volt.[29] és ez az információ minden tudományos értéket nélkülöz, mert semmi sem támasztja alá. Ez csak további alátámasztója annak az igénynek, hogy a szokásos becsléseket csökkenteni kell, és abból indulhatunk ki, hogy ehhez hasonló revíziók lefelé a közeljövőben követni fogják ezt. [30]

A moszkvai archívumokban átvizsgált vagy átvizsgálható 800 ezer okiratból Pressac tulajdonképpen csak egyet vett figyelembe: egy jelentéktelen üzleti levelet a gázvizsgálatokról. Okom van föltételezni, hogy a revizionista tétel mellett szóló okiratokat elhallgatta; különösen azt gyanítom, hogy megtalálta a hullapince és a II. és III. krematórium tervrajzát, valamint a IV. és V. krematórium helységeinek részletes tervrajzát, melyeket "gázkamrának" (azaz: kivégző kamrának) nevezett el. A németek nemcsak egyszerű tervrajzokat készítettek? erről tanúskodnak a Sachsenhauseni hullapincék rendkívül pontos és részletes tervrajzai, melyeket 1986-ban személyesen találtam meg (v.ö. R.H.R. 3 sz., 106-107 o.).

Auschwitzban, úgy mesélik, a németek rendkívüli méretű bűntényt követtek el. Az ehhez az állítólagos tethez tartozó fegyver vizsgálata szükségszerű. Ma több ezer éves romokat meg tudnak vizsgálni. Miért nem képesek olyan épületekről, vagy azok romjairól szakértői véleményt írni, melyek csak félszáz évesek? Ha az I. krematóriumot tényleg "részben rekonstruálták", ahogy nekünk elmesélik, akkor tényleg semmi sem áll egy vizsgálat útjában, akár csak abból a célból, hogy kimutassák, melyik részek eredetiek és melyikek rekonstruáltak! [31]. Ami a II. krematórium állítólagos "gázkamráját" illeti, ez szinte teljesen épen maradt a leomlott tető alatt - ebben a szakértők rengeteg dolgot találhatnak. Miért ne vizsgálnák meg ezt a termet, ahelyett, hogy mint a háború után a krakkói bűnügyi intézetben (vizsgálat dátuma: 1945 július 12, aláíró J. Robel) haját, fémtárgyakat és vakolatot vizsgálnak meg?

A Les Crématoires d'Auschwitz nyilvánosságra hozatalával a CNRS felelősei maguk állták el saját visszavonulásuk útját. A mű bevezetője "történelmi rekonstrukcióról" beszél, "amely szóbeli vagy írásbeli szemtanújelentések nélkül boldogul, melyek végül is tévedhetnek és idővel mind pontatlanabbak lesznek." Eljött az óra, hogy ezt a követelést komolyan is vegyük. Ha ezek a hatóságok azt hiszik, hogy a szakemberek és független laboratóriumok minden véleményét el kell utasítaniuk, melyek 1988 óta alátámasztották a revizionista tételt, és ha ezen kívül - elhallgatott- okaik vannak arra, hogy az

1990-ben az Auschwitz-múzeum megbízásából a krakkói kriminalisztikai intézet által megírt ellenvéleményt titokban tartásuk, akkor állítsanak elő maguk egy szakértői véleményt, vagy bízzanak meg ezzel egy nemzetközi szakértői bizottságot.

Az emberiség állítólag legnagyobb bűne követeli a nyilvános szakértői véleményt. A nürnbergi bírók teljes lelki nyugalommal nem készítették illet, és sok más bíró is követte példájukat, különösen a frankfurti "Auschwitz-per" bírái (1963 december 20- 1965 augusztus 20-ig); a német igazságügyi tisztviselők auschwitzi két látogatásuk alkalmával még a tett fegyverét sem vizsgálták meg. A kíváncsiság ilyen mérvű hiányának természetesen jó okai voltak, éppen úgy, mint a tilalomnak, hogy a revizionista Paul Rassinier részt vehessen a peren.

Biztos: könnyen fölismerhető, hogy az Auschwitz név alatt keletkezett legenda veszélybe kerülne egy ilyen vizsgálattal, de a tudomány, a történelem és a jog nyernének ezzel.

Itt is, mint másutt, a revizionisták mutatták meg az utat: elég úgy tenni, mint ők tettek, és elkezdni dolgozni. Komolyan.

1993 decemberében.

8. Függelék:

Az NI-9912 okirat .

Az NI-9912 okirat megcáfol minden állítólagos szemtanúi jelentést a Zyklon B használatáról emberölésre.[32]. Meg fogjuk látni, hogy az okirat NI-9912 hatszor említi meg egy készülék használatát a cianhidrogén mérésére. (Lásd a kifejezéseket "gázmaradék mérőkészülék" vagy "gázmaradékmérés"). [33]. Ilyen készülék nélkül nem lehet Zyklon B-vel irtani. Ezek után érthetetlen Pressac pimasz merészsége, amikor az ilyen készülékek, melyek a féregirtás kellékei voltak, megrendeléséről szóló üzleti levelet bizonyítéknak veszi a kivégző kamrák (!) létezésére. Auschwitz központi építésvezetőségének nehézségei voltak 1943 elején a szállítóvállalatnál ilyen készüléket kapni. Akkor a termékek elosztása megszigorodott. tehát semmi abnormális nincs abban, hogy a Topf és fiai céghez fordultak. Még béke és jólét idején is előfordulhat, hogy egy cég egy másiktól vesz valamit, amit az előállítótól nem tud megszerezni. Ez különösen igaz a háború és racionálás éveire. Egyébként Pressac saját könyvében is megemlíti a más cégeknél való rendelést (az 51 oldalon bitumenről van szó, és a 89 oldalon a központi

építésvezetés felvonókat rendelt a Topf és fiai cégnél!)

Az NI-9912 okirat a nürnbergi per archívumából származik. Az amerikaiak későn, 1946 augusztus 21-én regisztrálták NI (Nuremberg Industrialists) iratszámával. Eredetileg a Degesch [34] vállalat archívumából származik, és ott négy helyen vették jegyzékbe, a "rémtettek" (sic) alatt is.

Az eredeti okirat formája négy nagy, a falra függesztendő oldal volt. Hirdetési szöveg, melyet biztosan nagyon nagy számban osztottak szét - esetünkben a háború közepén a cseh-morva protektorátus intézményei Prágában. Tartalma mutatja, hogy a kéksav (Zyklon) alkalmazásának irányelveit sorolja föl féregirtásra épületekben, melyek civil vagy katonaiak is lehettek (lakások, laktanyák, stb. ...) Ez az okirat jókor juttatja eszünkbe a gyakorlat által megerősített valóságot: minden halálos fegyver közül a gáz lesz még sokáig a legrosszabbul kezelhető; ha öl, akkor olyan alaposan öl, hogy annak számára is könnyen veszélyessé válhat, aki használja.

Amilyen egyszerű kéksavval sajátmagunkat megölni, olyan nehéz embertársainkat úgy megölni vele, hogy magunk ne kerüljünk emiatt veszélybe.

Ez az okirat leírja a Zyklon tulajdonságait, robbanásveszélyességét, mérgező tulajdonságait. Csak aki egy kezelési tanfolyamon részt vett használhatja ezt a terméket. Egy gázosítási program és annak előkészítése előzetes intézkedéseket és több órás, vagy akár több napos munkát is igényel. Ezután következik maga a művelet. Sok más részlet mellett észrevesszük, hogy a zyklongranulátumot nem egyszerűen halomra rakják vagy szétszórják. Hogy az anyag a kívánt hatást fejtsse ki, vékony rétegben kell papírra szórni. Egyetlen granulátum sem kerülhet észrevétlenül egy sarokba, és egy bizonyos idő eltelte után újra össze kell gyűjteni a maradékokat. 6-tól 32 óráig tart, amíg a férgek kimúlnak (átlagosan 21 óra). Ezután jön a legkritikusabb dolog: A szellőztetés. A szöveg szerint: "A szellőztetés jelenti a legnagyobb veszélyt a résztvevőkre és a részt nem vevőkre is. Ezért különösen óvatosan és mindig gázmaszkot hordva kell csinálni." A szellőztetést legalább 20 órán keresztül kell végezni. Az egész idő alatt és utána is őrködni kell az épület közelébe állítani. Annak biztosítására, hogy ne maradjanak gázmaradékok, erre kiképzett emberek gázmaszkkal egy, a gáz kimutatására szolgáló papírcsíkkal bemennek az épületbe. Húsz órával azelőtt az ablakok és ajtók vagy más lezárt nyílások egyszerű kinyitása is veszélyt jelentett (és mindez kicsinység a hullák ezreinek elszállításához mérve!), mert minden emelet szellőztetése után a gázosító szakembereknek ki kellett menniük a szabad levegőre, és ott legalább tíz percig friss levegőt

kellett belélegezniük. Mindez mutatja a gáz veszélyességét, az olvasóra hagyom, hogy vegye észre ennek az okiratnak minden során, mennyire irreálisak az "elgázosítási tanúk" elbeszélései, és mennyire ellentmondanak a fizika és kémia törvényeinek. [35].

NI-9912 okirat.

Irányelvek a kéksav (zyklon) használatára féregirtásra.

I. A kéksav tulajdonságai:

A kéksav gáz, mely elpárolgás során áll elő.

Forráspont: 26C. folyékony állapotban víztisztaságú, színtelen. Fagyáspont: -15C. Szag: sajátos, visszataszítóan édeskés. Fajsúly: 0.69. Rendkívül nagy párolgási vastagság: 0.97 (levegő: 1). Áthatolóképesség. Folyékony állapotban könnyen párolog. A kéksav vízben oldódik.

Robbanásveszély:

75 g kéksav 1 m³ levegőre számítva. (normális esetben 8-10 g pro m³, ezért nem robbanó). Kéksavat nem szabad nyílt lánggal vagy izzó drótokkal érintkezésbe hozni. Ekkor lassan elég és teljesen elveszti hatását. (szénsav, víz és nitrogén áll elő).

Mérgező hatás melegvérűekre:

A kéksav majdnem semmi figyelmeztető hatása nincs, ezért nagyon mérgező és nagyon veszélyes. A kéksav a legerősebb mérgek egyike, 1 mg/testsúly kg elegendő egy ember megölésére. Nők és gyerekek általában érzékenyebbek mint férfiak. A kéksav nagyon csekély mennyisége nem okoz az embernél károsodást, hosszabb ideig történő belélegzés esetén sem. Madarak és halak nagyon érzékenyek a kéksavra.

Mérgező hatás rovarokra:

A kéksav hatása rovarokra nem annyira hőmérsékletfüggő, mint más gázoké: azaz hidegben is hat (még -5C-nál is): Sok állat esetén a tojások érzékenyebbek mint az állatok.

Mérgező hatás növényekre:

A mérgező hatás foka a növények kihatottságának állapotától függ. A

keménylevelű növények kevésbé érzékenyek mint a puhalevelűek. Kéksav nem öli meg a penészgombát és fagombát.

Kéksav nem semmisíti meg a baktériumokat.

II. A kéksav használata:

Zyklon kéksav és ingerlő anyag keveréke egy vivőanyagon. Vivőanyagként vagy faszálakat, amely barna szemcsés anyag (diagríz) vagy kis kék kockákat (Ercó).

Az ingerlő anyagnak még egy előnye van a figyelmeztetési funkció mellett. hogy ingerli a rovarok lélegzését. A kéksav és az ingerlő anyag egyszerű párolgással fejt ki hatását. A Zyklon 3 hónapig raktározható. Először használjuk föl a nem teljesen ép dobozokat. A doboz tartalmát mindig teljesen föl kell használni. Folyékony kéksav megtámadja a politúrt, a lakkokat, a színeket, stb. ... A gázalakú kéksav veszélytelen. Az ingerlő anyag hozzáadása nem változtatja meg a kéksav mérgező hatását; de a veszélyessége sokkal kisebb emiatt.

A Zyklon-B-t elégetéssel semlegesíthetjük.

III. Mérgezési lehetőségek:

1. Enyhe mérgezések:

Szédülés, fejfájás, hányás, rosszullet stb. Mindezek a jelek elmúlnak, ha rögtön a friss levegőre megyünk. Az alkohol csökkenti a kéksav elleni ellenállóképességet. Ezért ne igyon alkoholt elgázosítás előtt.

Szívzavarok csökkentésére adjunk egy tableta Cardiazolt vagy Veriazolt, esetleg 2 vagy 3 óra után még egyszer.

2. Komoly mérgezések:

A mérgezett összeesik és elveszti eszméletét. Elsősegély: Friss levegő, gázmaszk levétele, ruha lazítása, mesterséges lélegeztetés, lobelint a szájba 0.01 g-ot. Kampfer injekció adása tilos.

3. Mérgezések a bőrön keresztül:

Jelek és kezelés ugyanaz, mit az 1. esetben.

4. Gyomormérgezés:

Kezelése: 0.01 g Lobelinnel - vasvitrióval - égetett magnéziával.

IV. Gázvédelem:

Zyklonnal való gázosításkor különleges szűrő használandó, pl. a J. szűrőbetét a berlini Auer társaságtól vagy a lübecki Dräger művektől.

Ha a gáz keresztülmegy a maszkon, hagyjuk el rögtön az épületet és cseréljük ki a szűrőt, miután a maszkot és annak fekvését átvizsgáltuk a szigetelést illetően. A szűrőbetét kimerült, ha gáz megy be a maszkon keresztül. A "J" szűrővel csak 2 perc elteltével mozogjunk a szabadban, hogy a szűrőt előzőleg elérje a levegő nyirkossága. A szűrőt soha nem cseréljük gázzal teli helységben.

V. Personal:

Minden féregirtásra egy féregirtó csoportot alkalmaznak, amely legalább két emberből áll. A gázosításért a gázosítási vezető felel. Az ő hatáskörébe tartozik a terem megtekintése, szellőztetése, belépési engedély kiadása és a biztonsági előírások betartása. Távolléte esetére a gázosítás vezetője helyettest nevez ki. A gázosítás vezetőjének utasításait rögtön ki kell vitezni.

Képzetlen személyeknek, vagy olyan kiképzettek, akiknek még nincs bizonyítványuk, nem szabad gázosítási munkákat végezniük. Ezeknek nem szabad gázzal telt helységekbe belépni. A gázosítási vezetőnek mindig tudnia kell, hogy hol érheti el embereit. Minden embernek mindig magánál kell hordania a hivatalos engedélyt, mely tanúsítja, hogy részt vehetnek kéksavas féregirtáson.

A mellékelt irányelveket minden esetben pontosan be kell tartani.

VI. Fölszerelés:

Mindenkinek állandóan magánál kell tartania:

1. Saját gázmaszkját.
2. Legalább 2 zyklon kéksav elleni szűrőbetétet.
3. Az információs lapot: "elsősegély kéksavmérgezésnél".
4. Munkaelőírást.

5. Működési engedélyt

Minden gázosító csoportnak állandóan magánál kell tartani:

1. Legalább 3 szűrőbetétet tartalékként.
2. 1 Gázmaradék-mérőkészüléket.
3. 1 Lobelin beadására szolgáló készüléket.
4. 0,01 g-os Lobelin ampullákat..
5. (Cardiazol), Veriazol tablettát.
6. 1 konzervnyitót a zyklon doboz kinyitására.
7. Előírt figyelmeztető táblákat.
8. Szigetelőanyagot.
9. Papíríveket alátétnek.
10. Elektromos zseblámpát.

Minden készüléket tisztán és rendben kell tartani. Tönkrement vagy károsodott készülékeket rögtön ki kell cserélni.

VII. A gázosítás tervezése:

1. Egyáltalán keresztülvihető a gázosítás?
  - a. Az épület építése és fekvése.
  - b. A tető állapota.
  - c. Az ablakok állapota.
  - d. Fűtési csatornák, szellőztető csatornák, faláttörések létezése.
2. A kiirtandó férgek fajtájának megállapítása.
3. A terem térfogatának kiszámítása. (Nem a tervekre hagyatkozni, hanem kimérni. Csak a külső méreteket venni, a falat beleszámolni.)
4. Személyzet előkészítése. (Hasznos állatok, növények, élelmiszerek, nem előhívott filmek, ital és cigaretta, gázmaszk szűrők eltávolítása)
5. Különösen nehéz szigetelések azonosítása (légcsatornák, csatornák, faburkolatok nagy nyílások számára, tető).

6. Biztonsági intézkedések megállapítása (felülvizyázat, munkáscsapatok ragasztásra).
7. A gázosítás napjának és a terem kiürítésének határidejét megállapítani.
8. Ha szükséges, a szomszédság számára biztonsági intézkedések hozása.
9. Jelentés a hatóságnál.

VIII. A gázosítás előkészítése.

1. Szigetelés, ahol szükséges
2. Minden ajtó kinyitása (szekrények, fiókok, stb.)
3. Ágyak szétszerelése
4. Nyílt folyadékok eltávolítása (kávémарadék, mosogatóvíz, stb.)
5. Élelmiszerek eltávolítása
6. Növények és hasznos állatok (akvárium stb.) eltávolítása.
7. Nem előhívott filmek eltávolítása.
8. Kötszerek, gyógyszerek és zacskók (különösen szén) eltávolítása.
9. Gázmaszkszűrők eltávolítása.
10. A siker vizsgálatának előkészítése.
11. Személyzet eltávolítása
12. Kulcsátvétel (minden szekrény ajtajáé).

IX. Gázerősség és behatási idő.

Ezek a következőktől függnék:

A kártevők fajtájától,

a hőmérséklettől,

a szobák telítettségétől,

az épület szigetelésétől,

5C-nál melegebb helységeknél általában 8g/m³ kéksavat veszünk.

Behatási idő: 16 óra, ha különös viszonyok, mint pl. zárt építésmód, nem engednek meg rövidítést. Meleg idő esetén le lehet menni 6 órára. 5C alatti hőmérséklet esetén a behatási időt legalább 32 órára kell fölemelni.

A megadott erősséget és időt kell alkalmazni poloska, tetű, bolha, stb., valamint tojások, lárvák és bábok esetén.

Ruhamolyok esetén 10C fölött 16g/m³ és 21 óra behatást kell alkalmazni.

A lisztmolyokat mint poloskákat kell kezelni.

X. Épület gázosítása:

1. Megvizsgálni, hogy minden ember elhagyta-e az épületet.
2. Zyklondobozokat kipakolni. Minden emeletre a megfelelő mennyiséget vinni.
3. Dobozok elosztása. Bemenni az épületbe, átvenni a munkacsoportok által fölhozott dobozokat és elosztani azokat. (az alátét ív mellé állítani).
4. A munkacsapatok elbocsátása.
5. Őrök fölállítása és a gázvezető kitanítása ezeket.
6. A szigetelés és a termék kiürítésének vizsgálata.
7. Gázmaszk fölvétele.
8. A dobozok kinyitása és tartalmuk kivétele. A tartalmat vékonyan kell kiszórni, hogy a Zyklon gyorsan elpárologjon és lehetőleg gyorsan elérje a szükséges gázerősséget. A gázosítás a legfelső emeleten kezdődik, a pincét a földszintről gázosítjuk, ha nincs kijárata. Már elgázosított helységekre lehetőleg ne lépünk be még egyszer. A gázosításánál lassan és nyugodtan kell dolgozni. Különösen a lépcsőn járjunk lassan. A gázosítás csak különleges esetekben szakítható meg.
9. A kijárat ajtókat lezárjuk és leszigeteljük (a kulcslyukat ne felejtsük el), és a kulcsokat adjuk át a gázosítás vezetőjének.

10. Az ajtóra figyelmeztető fölratot ragasztunk a fölrattal: "Vigyázat, mérges gázok, életveszély. Belépni tilos." A figyelmeztető táblának szükség esetén többnyelvűnek kell lenni. legalább egy jól látható halálfejet kell tartalmaznia.

11. Tartsuk készenlétben a gázvédelmi eszközöket, az elsősegélyhez szükséges eszközöket és a gázmaradék mérést szolgáló eszközöket. A gázosítási csoport minden tagjának tudnia kell, hogy hol vannak ezek az eszközök.

12. A gázosítási csoport legalább 1 tagja mindig a gázosított épület elérhető közelében kell hogy tartózkodjon. tartózkodási helyét az őrségnek ismernie kell.

XI. Szellőztetés:

A szellőztetés a legveszélyesebb folyamat a résztvevők és nem résztvevők számára. Ezért különösen óvatosan és mindig fölvett gázmaszkkal kell kivitelezni. Alapvetően úgy kell szellőztetni, hogy a gázmentes levegő mindig a leggyorsabban elérhető legyen, hogy a gát egy irányba húzódjon el, ahol nem résztvevők veszélyeztetése ki van zárva. Nehéz szellőztetés esetén egy kiképzett embernek az épületben kell maradni, hogy megfigyelje a gáz kilépését.

1. Ügyelni kell arra, hogy ne legyenek idegenek az épület közelében.

2. Az őrköt úgy kell föllállítani, hogy a kilépő gáz ne terhelje őket, de mégis figyelni tudják az épület bejáratait.

3. Gázmaszkokat fölvenni.

4. Belépni az épületbe, az ajtókat becsukni, de nem bezárni.

5. Először azokat az ablakokat kinyitni, amelyek az épület szélmentes oldalán vannak. Emeletenként szellőztetni. A földszinten kezdeni és minden emelet után legalább tíz percnyi pihenőt tartani.

6. Az épület egyes helységeiben a folyosóra néző ajtókat, a szobákat összekötő ajtókat és az ablakokat ki kell nyitni. Ha bizonyos ablakokat nehéz kinyitni, ezeket csak akkor szabad kinyitni, ha a gáz nagy része már kiment.

7. Fabódék és más nem könnyen felújítható szigeteléseket csak akkor lehet eltávolítani, ha a gáz nagy része már kiment.

8. Fagy és fagyveszély esetén ügyelni kell arra, hogy a fűtés és a vízvezeték nem fagy be.
9. Értékes anyagokat tartalmazó szobákat mint ruhatárat, stb. újra le lehet zárni, ha az ablakok ki vannak nyitva.
10. Nyitott ajtókat és ablakokat ki kell támasztani, hogy nehegy becsapódjanak.
11. A kémények szigetelését eltávolítjuk az szellőztetés első ellenőrzése után.
12. A szellőztetésnek legalább húsz óra hosszat kell tartani.
13. Az őrség az egész szellőztetés alatt az épületnél marad.

XII. Ideiglenes fölszabadítás:

Egy gázosított szobát akkor szabad ideiglenesen fölszabadítottnak nyilvánítani, ha nyitott ablaknál és ajtóknál a gázmaradékvizsgáló papírcsíkjai gyöngébben kékek mint a közepes színminta. Az ideiglenesen használatba vételre engedélyezett szobákban csak szellőztetési és rendezési munkákat szabad végezni. Semmi esetre sem szabad bennük pihenni vagy aludni. Az ajtók és ablakok állandóan nyitva kell hogy legyenek.

XIII. Rendezési munkák az ideiglenes használatba vétel engedélyezése után:

1. A zyklon maradék eltávolítása a gázosított helységekből. Ezeket általában mint a dobozokat és ládákat vissza kell küldeni a gyárnak. Mielőtt visszaküldjük a ládákat, a "méreg" föliratot el kell távolítani róluk. Nedves vagy piszkos tárgyakat és tönkrement dobozokat semmi esetre sem szabad visszaküldeni a gyárnak. A szemétkbe lehet dobni őket, de soha nem szabad vízbe vagy csatornába önteni tartalmukat.
2. Matracokat, szalmazsákokat, párnákat, kárpitozott bútort és hasonló tárgyakat a gázosítási vezető felügyelete mellett legalább egy óra hosszat kell a szabadban (eső esetén legalább két órán át a folyosón) rázni vagy porolni.
3. Ha lehetséges, a szalmazsákok tartalmát meg kell újítani. A régi tartalmat nem szabad elégetni, de további szellőztetés után újra föl szabad használni.
4. Ha a kéményeket fölül lefedtük, a szigeteléseket óvatosan el kell távolítani, másként fönnáll annak a veszélye, hogy a fűtő és konyhai

kályhákban égő tűz nem kap elég levegőt és szénmonoxidmérgezők történnek.

5. A végső használatba vétel engedélyezése után a gázosítási jelentést az előírt minta alapján két példányban ki kell tölteni. Ezen mindenképpen szerepelnie kell:

a. a gázosított helységek nagysága. b. a fölhasznált zyklon mennyisége. c. A gázosítás vezetőjének neve. d. a többi résztvevő személy neve. e. a gáz behatásának ideje. f. a helységek gázosítás utáni használatba vételének engedélyezési időpontja.

XIV. Végső használatbavételi engedély:

1. Semmi esetre sem hamarabb, mint a szellőztetés kezdete után 21 órával.
2. Minden kirázott tárgyat vissza kell vinni a helységekbe.
3. Ablakokat és ajtókat egy órára lezárni.
4. A fűthető helységekben legalább 15 foknak kell lenni.
5. Gázmaradék mérése. A papír csík a takarók, matracok és nehezen megközelíthető és nehezen szellőztethető helyeken sem lehet kékebb, mint a legvilágosabb színminta. Ha ez nem áll fent, akkor folytatni kell a szellőztetést, és a gázmaradék mérését pár óra múlva meg kell ismételni.
6. Olyan épületekben, melyekben hamarosan aludni szándékoznak a gázmaradék mérését minden helységben el kell végezni. Egy gázosított helységben semmi esetre sem szabad a gázosítást követő napon aludni. Az első éjszakán, amikor a helységet újra használják, az ablaknak egész éjszaka nyitva kell lenni.
7. A gázosítás vezetője vagy helyettese nem hagyhatja el az épületet addig, amíg minden helység használatát nem engedélyezték véglegesen.

Kiadja a Cseh és Morva Protektorátus egészségügyi intézete Prágában.

Megjegyzések:

1.A Fabius-Gayssot törvény (az nemzetgyűlés "Assemblée nationale" szocialista vezetőjéről nevezték el, Laurent Fabiusról, és a kommunista

képviselőről, Jean-Claude Gayssot, aki ennek meghozatalát javasolta), 1990 júliusában hozták. Eszerint valakit, aki "emberiség elleni bűnöket vitat, ahogy ezeket a nemzetközi katonai törvényszék 6. cikkelyében definiálták", 300 ezer frank pénzbüntetéssel és egy évig terjedő börtönnel sújthatják. 1994 elejéig Franciaországban kb. 40 per folyt le ennek a törvények alapján.

2. A német fordító megjegyzése: 1994 áprilisában a München/Zürichi Piper kiadónál megjelent a Pressac könyv német fordítása, fordítók Eliane Hagedorn és Barbara Reitz "A tömeggyilkosság technikája" címmel. Ahol Faurisson Pressacot idézi, a német változat szövegét használjuk, és az oldalt a német, és nem a francia kiadásban adjuk meg. Ahogy később ki fog derülni, különböznek a kiadások az áldozatok számát illetően, amely a német kiadásban csökkent. Mivel Faurisson válasza a francia kiadásra vonatkozik, az ottani számokat idézzük.

3. A fényképes dokumentációt illetően, különösen a lengyel modell fényképeit illetően az olvasónak két lehetősége van: vagy Dr. Wilhelm Stäglich művét használja: Az Auschwitz mítosz, Grabert kiadó, Németországban be van tiltva, megvehető a Courrier du Continentnél, Postfach 1248, CH - 1003 Lausanne; az abban levő 21 fénykép saját archívumomból származik; mindegyikhez csak rövid magyarázat tartozik; a részletes magyarázat éppen úgy hiányzik, mint a teljes bemutatása a helynek; vagy Dr. Stäglich könyvének francia fordítását használja: Le Mythe d'Auschwitz, la Vieille Taupe (B.P. 9805, F - 75224 Párizs Cedex 05, 1986-ból; mind a 17 fénykép az én archívumomból származik; ezek el vannak magyarázva és egy rendszeres tárgyalásba vannak beágyazva, melynek címe: "Le Mythe d'Auschwitz en images" (Az Auschwitz-Mítosz képekben) .

4. Jean-Claude Pressac, Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers, New York, The Beate Klarsfeld Foundation, 1989, 564 oldal, 45 x 30 cm, a könyvkereskedésekben nem kapható, a következőkben A.T.O.-nak rövidítjük.

5. Revue d'histoire révisionniste Nr. 3 (November 1990/január 1991), S. 65 - 154, a következőkben R.H.R.-nek rövidítjük. Az R.H.R. egyes füzetei a: Revue d'histoire révisionniste, Boîte Postale 122, 92704 Colombes Cedex.-nél kaphatók.

6. Bizalmas forrásból tudom, hogy Pressac tervezi, hogy az Auschwitz-áldozatok számát alkalomadtán 700 ezerre csökkenti, ha véleménye szerint a pszichológiai készenlét meg lesz arra, hogy elfogadják ezt a számot. 1989-ben még "egy és másfél millió közötti számú" elgázósítottokról beszélt

(A.T.O., 553 o.). A német fordító megjegyzése: A Prof. Faurisson által említett szám, a 630 ezer a francia kiadás 148 oldalán áll. ennek következtében, ahogy Faurisson említi, az összes táborban 775 ezer, vagy fölkerekítve 800 ezer ember halt meg. A nyolc hónappal később megjelent német fordításban az áldozatok számát tovább csökkentették. Itt összesen 630-710 ezer halotról van szó; ezek között 470-550 ezer a gázkamrákban meggyilkolt zsidók száma. (202 o.)

7. Pressac annyira csodálja Adolf Hitlert, hogy lakásában mellszobra van róla, és pedig a felső lépcsőn, amely egy dolgozószobába vezet. Ezt a szobát leszigetelte, hogy ott katonazenét hallgathasson (ennek igazolására olvassa el Pierre Guillaume, Droit et histoire, La Vieille Taupe, 1986, 124 o.).

8. A IV és V krematóriumot illetően Pressac nem közli, hogy mi volt az azokban levő helységek eredeti rendeltetése, melyeket elmélete szerint később alakítottak át kivégző kamrákká.

9. Pressac, aki a szovjeteket és a KGB-t okosabbnak tartja, mint az amerikaiakat, azt írja, hogy Prüfer csak "25 évi kényszermunkát kapott". (137. o.).

10. V.ö. például a mondattal: "Auschwitz, ahol több mint öt millió férfi, nő és gyerek halt meg, abból 90%-ban zsidók" ("Manifestation du souvenir à Párizs devant le Mémorial du martyr juif inconnu" - Ünnepség az ismeretlen zsidó mártír emlékére, Le Monde, 1978 április 20.). Eszerint a Le Mondeban leírt állítás szerint csak az Auschwitz-i és Birkenau-i táborban több mint 4 és fél millió zsidó halt meg!

11. Ezzel ellentétben a lengyel ellenállási mozgalom azon fáradozott, hogy a tífuszt és a kiütéses tífuszt elterjessze; ezt az ismeretet a Revue d'histoire révisionniste 1. számának köszönhetjük (1990 május, 115-128. o.) "Le rapport Mitkiewicz du 7 septembre 1943 ou l'arme du typhus" (A Mitkiewicz-jelentés vom 1943 szeptember 7-ről vagy a tífuszfegyver); Ebben a jelentésben 1943 január és április között néhány száz esetben jelentették a kiütéses tífusz mikrobájának és a tífuszt terjesztő tetvek elterjedését (127. o.) A francia ellenállás ugyanezeket a módszereket használta. (u.o., 116.o, 1. megjegyzés).

12. V.ö. a nemzetközi Auschwitz bizottság antológiájával, (kék) , francia változat, 1. kötet, 2. rész (Varsó, 1969), 196. oldal. Sok más német tífuszáldozat között föl lehet sorolni Dr. Siegfried Schwellat (aki Dr. Popiersch-et követte), Gerhard Palitzsch, feleségét, a tábor jelentésfőnökét,

és Joachim Caesar feleségét, a mezőgazdasági munkák felelősét. Más ismert németek is megbetegedtek tífuszban, és kigyógyultak belőle, mint Dr. Johann-Paul Kremer, Dr. Heinrich Schwarz, Dr. Kurt Uhlenbrock és Dr. Josef Mengele. A legismertebb rabok, akik a tífusz áldozatai lettek pl. Dr. Marian Ciepilowski, aki a szovjet hadifoglyokat ápolta, professzor Zygmunt Lempicki és a fogorvosnő Danielle Casanova, akit a legenda szerint a németek öltek meg. A keleten élő németek állandóan tartottak a tífusztól, magát Adolf Hitlert 1943 február 7-én és 14-én beoltották tífusz ellen. (Lásd orvosának, Dr. Theo Morellnek feljegyzéseit Daving Irving, *The Secret Diaries of Hitler's Doctor*, New York, McMillan 1983, 109 o.).

13. Német kiadás: történelmi vagy politikai valóság, kiadó: der Freunde, Postfach 217, 10182 Berlin 1994.

14. F. Leuchter kivégzési szakértő a néhány US börtönben levő kivégzőkamrák területén. G. Rudolf vegyészkutató; ő a Leuchter jelentést részletes tanulmányban elemzi, melynek címe: "szakértői vélemény a cianidvegyületek képződéséről és létezésük bizonyíthatóságáról az Auschwitz 'gázkamrákban'", megvehető: Cromwell Press, P.O. Box 62, Uckfield/East-Sussex TN22 1ZY (Nagybritannia; DM 35,- előre fizetendő) - W. Lüftl 1992-ig az osztrák szövetségi építészmérnöki kamara feje volt; lemondásra kényszerítették, miután megjelent egy cikke: "Holokauszt- hit és tények" címmel. V.ö. Ernst Gauss, gondolatok korunk történetéhez, Grabert, Tübingen 1994.

15. Sikerült a revizionistáknak megszerezni ennek a szakvéleménynek a szövegét; ehhez v.ö. "Crise au Musée d'Auschwitz/La Contre-expertise de Cracovie" (Krízis az Auschwitz-múzeumban: A krakkói ellen-szakértői vélemény), R.H.R., Nr. 1991 február 4, 101 - 104 o.).

16 Összehasonlításképpen nézzük meg először a relatív becsületes amerikai kiadást (The Auschwitz Album, New York, Random House, 1981, XXXIII - 167 oldal) ,és azután a kifejezetten nem becsületes Pressaci kiadást (L'Album d'Auschwitz, francia kiadás, összeállította és kiegészítette Anne Freyer és Jean-Claude Pressac, éditions du Seuil, 1983, 224 oldal).

17. A holokauszt revíziója, visszatekintő analízis az Auschwitz-Birkenau kivégzőközpontról, Washington, CIA, 1978 február 19 oldal.

18. Köteteket mond, hogy Pressac egyetlen szót sem szól a terjedelmes revizionista irodalomról. Egyetlen helyen sem idézi az amerika professzor, Arthur Robert Butz alapvető művét, , *The Hoax of the Twentieth Century* (A

20. század családja) mely 1976 óta az Institut for Historical Review (P.O. Box 2739, Newport Beach, Ca. 92659, USA)-nál többször megjelent. Éppen ennyire kevéssé említi a kanadai ügyvédnő, Barbara Kulaszka művét, *Did Six Million Really Die? Report of the Evidence in the Canadian "False News" Trial of Ernst Zündel*, 1988, Robert Faurisson előszavával, Toronto, Samisdat Publishers (206 Carlton Street, Toronto, Ontario, M5A-2L1), 1992, 564 oldal, 28 x 21 cm). Úgy tesz, mintha nem ismerné az olasz Carlo Mattogno, a spanyol Enrique Aynat és az amerikai Mark Weber és Paul Grubach tanulmányait, melyek angol nyelvű művét, az "Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers" alaposan szétszedték.

19. V.ö.a Pressac 55. megjegyzésében említett szöveget Broad auschwitz-i "nyilatkozatával", "Auschwitzban az SS szemében", mely az auschwitz-i állami múzeumban van kiállítva, 1974, 172 o. Pressac minden pontot kihagyott, melyek bebizonyítják, hogy itt hamis tanúvallomásról van szó, különösen Broad megjegyzése a "hat lyukról a plafonban" melyeket "zárótetővel" zárnak le.

20. Még P. Vidal-Naquet, akit "elővárosi gyógyszerésznek" nevez, is elismeri: "Az auschwitz-i okiratok között vannak tanúvallomások, melyek azt a benyomást keltik, hogy átvették a győztesek nyelvét. Ez áll például az SS-emberre, Pery Broadra. [...]" (*Les Assassins de la mémoire, La Découverte*, 1987, 45 o.).

21. Az eredetiben "bavure", ami "hibát" vagy "tévedést" jelent.

22. A függelékben mellékeljük az NI-9912 okirat szövegét a Zyklon B használatáról; a "maradék gáz mérése" annyira magától értetődő dolog volt, hogy az említett okiratban hatszor is megemlítik.

23. 1942 július 17-én hozott törvény, melyet a birodalmi élelmezésügyi és mezőgazdasági miniszter hagyott jóvá. (Birodalmi törvénytár, 1942, . 630 - 631 oldal).

24. A B II. szektor pontos bemutatása a 15. sz. auschwitz-i füzetben van, kiadó az állami Auschwitz-múzeum, 1975 (A szövegen kívül, 56 és 57 oldal). A sportpályát ott sportpályának hívják, és a férfikórházat férfikórháznak; volt több kórház is a táborban.

25. A függelékben mellékeljük az NI-9912 okirat szövegét, mely alapvető jelentőségű, mert a Zyklon B használatának veszélyességét világosan leírja.

26. Ebből a 210 m²-ből le kell vonni a hét erős betonoszloptól körülvevett

terület nagyságát.

27. A négy krematóriumot 1943 március 31. és június 25. között vették üzembe. Pressac megállapítja a halotti könyvek alapján, hogy a "nem elgázosítottak" napi halálozási száma 100 körül volt. (195 o.).

28. A IV. és V. krematóriumot illetően Pressac következetesen kibújik a kérdés alól, melyet már 125 éve teszek föl neki: "Hogyan lehet a krematóriumok két helységét, melyekben egy-egy szénkályha van kivégző kamrának nevezni?" Amellett ezek elrendezése olyan, hogy az első, amibe a halottnak szántak beléptek, a nagy, hullaraktárnak használt terem volt, az a terem, melyről Pressac azt akarja nekünk bemészlni, hogy az az elgázosítottak fölpravatalozására szolgált!

29. A német kiadásban az áldozatok számát újra lecsökkentették, v.ö. a német fordító megjegyzése, 57 o.

30. Pressac és a kivégzés hívei nagy reményeket fűznek a Moszkvai archívumokhoz, és a többi nagy keleti városban levőkhöz. De elvárásukban megint csalódtak: Sem Pressac sem Gerald Fleming nem talált semmi említésre méltót Moszkvában, és Shmuel Krakowski nem talált semmit Prágában, Budapesten, Rigában és Vilniusban, mely használt volna "holokauszt" tételüknek. ("Új lehetőségek a kutatásban és holokausztkutatásban, a keleteurópai archívumok, antiszemitizmus Keleteurópában, Bécs, Picus kiadó, 1992, 115-129 oldal).

31. Az Auschwitz-múzeum nem túl hihető magyarázata, mely szerint az I. krematóriumot "gázkamrájával" 1945 után "részben rekonstruáltak", már igen régi. Nem 1992 szeptemberéből származik, ahogy azt David Cole tévesen gondolta. Ez a fiatal zsidó azt hitte, hogy szenzációs újdonságot fedez föl, amikor egy TV interjúban ilyen magyarázatot hallott Franciszek Piper, a múzeum igazgatójának szájából. Én már 17 évvel azelőtt, 1976 március 17-én ugyanazt a választ kaptam a múzeum egy illetékesétől, Jan Machalektől. én gyakran elmeséltem másoknak ezt a választ, mert nem elégedtem meg ezzel a magyarázattal, mint D. Cole, hanem azt kértem, hogy betekinthessek a tervrajzokba, hogy képet csinálhassak magamnak arról, hogy mit rekonstruáltak és mit nem. Akkor fedeztem azt föl, amit azóta könyveimben, cikkeimben, rádióinterjúimban és videokazettákon, tanúvallomásaimban francia és kanadai törvényszékek előtt, a bizonyítékok bemutatásával fáradhatatlanul az "egyres krematórium gázkamrájával való csalást" ostaroztam. Különösen a Storia Illustratával érdekes ezt összevetni 1979 augusztusában; Serge Thion, Vérité historique ou vérité politique?, La

Vieille Taupe, 1980, 185, 314 o.; The Journal of Historical Review, Summer 1980, S. 109; Winter 1981, S. 335; Summer 1990, S. 187; Spring 1991, S. 33 - 35; R.H.R. Nr. 3, S. 75 - 77; tanúvallomásom protokollja a Zündel perben 1985-ben Torontóban, Kanada, 2364 - 2366 o.; Továbbá utalok videofilmemre "A gázkamrák problémájáról" (1982) és kazettáimra ugyanerről a témáról. A zsidó történész, Olga Wormser-Migot már 1968-ban elismerte, hogy Auschwitz I. -ben "nem volt gázkamra" (Le Système concentrationnaire nazi (1933 - 1945), P.U.F., 1968, 157 o.). 1985-ben Raul Hilberg az első Zündel pernél Torontóban "részben rekonstruált gázkamráról" beszélt (A per jegyzőkönyve, 774 o.), Ugyanebben az évben Pierre Vidal-Naquet azt mondta ugyanerről az I. krematóriumról, hogy "a lengyelek rekonstruálták a háború után [...]; ő nem cáfolja meg ezt a rekonstrukciót" (L'Allemagne nazie et le génocide juif, Gallimard/Le Seuil, 1985, 510, 516 o.). 1989-ben Jean-Claude Pressac háromszor hangsúlyozta, hogy ez a krematórium nem az eredeti állapot megbízható restaurációja, hanem "átrendezték, átalakították és megváltoztatták" azt. (A.T.O., 109, 123, 133 o.). Kár, hogy D. Cole 1992 szeptemberében megelégedett F. Piper sztereotip válaszával, mert nem ismerte a témát elég mélyen, és beszélgetőpartnerének nem mutatta be a tervrajzokat, melyeket én 12 évvel azelőtt hoztam nyilvánosságra és amelyek a csalást a "részleges rekonstrukcióval" röviden de velősen leleplezik.

32. Ez a függelék nagyrészt Robert Faurisson könyvéből való: Mémoire en défense contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire (Védőirat mindazok ellen, akik engem történelemhamisítással vádolnak.), La Vieille Taupe, 1980, 165 - 178 o.

33. A "gázellenőrző" szó gyűjtőfogalom. Minden készüléket így neveznek, mely gázt mér. Az üzleti levélben, melyet Pressac idéz a tíz mérőkészüléket "kéksavmaradék mérésére szolgáló készüléknek" nevezik (28. okirat).

34. Rövidítés a "Deutsche Gesellschaft für Schädlingbekämpfung" (= német féregirtó társaság)-ra. Degesch ugyanis Zyklon B-t állított elő.

35. A német fordító megjegyzése: Az NI-9912 okiratot eredeti formájában adjuk közre, annak bizonyos fokú nyelvi nehézkességével. A "gázmaradékbizonyítást" és a "gázmaradék-mérőkészüléket" ferde betűkkel írjuk le.

+++++

Forrás: Auschwitz- puszta tények. Válasz Jean-Claude Pressacnak, Dr.

Robert Faurisson, Manfred Köhler, Carlo Mattogno, Serge Thion írásaival,
Ernst Gauss előszavával. [Antwerpen], Vrij Historisch Onderzoek - Postbus
60, B-2600 Berchem 2, Belgium, 1995. Német fordítás: Jürgen Graf.

ISBN: 90-73111-16-1. Kiadó: Herbert Verbeke.

Internet cím: <http://www.vho.org/D/anf/FaurissonR.html>

Eredeti francia kiadás: RHR, Boite postale 122, 92704 Colombes cedex,
Franciaország -- 95 o., 1994.

-